ANUL I — No. 5 1 IULIE 1925

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă naţională de ştiinţă şi chestiuni sociale

Anumita presă.[1)]

Chestiunea ce am onoarea să tratez înaintea Dlor Voastre în cadrul conferinţelor, rânduite de revista noastră, face parte dintr'un complex de probleme cari se pun cu o deosebită greutate în vremea, când fiecare din noi are obligaţia morală, să-şi dea toate silinţele spre a ajuta la consolidarea acestui neam. Astăzi mai mult ca oricând intelectualii români sunt datori să contribue şi în afară de specialitatea lor, la opera istorică de a umple cu suflet unitar românesc cuprinsul larg şi bogat al ţării fericit rotunzite în hotarele ei naturale. De aceea profesorului universitar din zilele noastre nu-i este îngăduit a-şi limita activitatea lui, oricât ar fi de rodnică, numai la rolul de cercetător conştiincios şi propagator al ştiinţei, căci atunci ar rămâne o uscătură academică; ci trebue ca prin muncă stăruitoare, şi în direcţia naţională, să-şi păstreze un suflet verde, simţitor la toate bucuriile şi durerile poporului nostru gata de acţiune şi reacţiune.

Sunt generaţii cărora evoluţia neamului lor le cere la un moment dat mai multă încordare, un mai mare neastâmpăr, mai grele sacrificii, decât le-ar impune o desfăşurare normală a situaţiei. S'a zis că suntem o generaţie de sacrificiu; **da,** este adevărat. Dar ce înseamnă sacrificiul nostru, cu o activitate mai intensă şi mai aprigă, cu o viaţă plină de lipsuri dar tresărind de bucuria marilor înfăptuiri, faţă de jertfa supremă a celor mai buni dintre noi cari s'au coborât în mormânt înainte de vreme spre a ne da România-Mare? Faţă de aceşti mucenici ai neamului am contractat o datorie, la a cărei împlinire ne cheamă imperios amintirea lor sfinţită prin tributul sângelui. Avem datoria de a păstra în caracterul său curat naţional stăpânirea românească asupra pământului nostru strămoşesc. Astăzi după înfăptuirea unităţii politice, nimic nu ameninţă mai mult domnia noastră efectivă, decât *forţa crescândă a elementului jidovesc.*

Dealtfel, pericolul puterii jidoveşti este demult descoperit şi recunoscut în toate ţările civilizate. Un mare gânditor francez, istoricul Michelet a concentrat într'o singură frază şi istoria evreilor în „Diaspora" şi situaţia lor în secolul XIX, spunând: *„de soufflets en soufflets les voila au throne du monde"*. Dacă această afirmaţie părea exagerată în veacul trecut, acum, după sfârşitul răsboiului mondial, ea oglindeşte exact realitatea. Prin ce mijloace au ajuns Semiţii moderni la dominaţia lumii, aceasta nu se poate spune în cadrul unei simple conferinţe. Imi fac datoria numai să le enunţ: *prin finanţa internaţională, prin francmasonerie, prin Liga Naţiunilor, prin presă.*

De astădată mă opresc la presă.

Nu voiu face nici istoricul presei, nici „filosofia" ei; nu voiu discuta nici cel mai potrivit regim al presei. Toate aceste chestiuni se pot desvolta sistematic şi amănunţit într'un curs de universitate ce poate umple răstimpul unui an şcolar. Sarcina ce mi-am luat este mult mai restrânsă: şi anume, aceea de a arăta cu documente importanţa ce dau evreii presei în general şi de a desvălui la lumina „Protocoalelor" fondul sufletesc al gazetelor dela noi, cari intră în categoria zisă „anumita presă".

Dlor, ziarul a început prin a da publicului ştirile cele mai nouă şi a ajuns astăzi organul de formare şi de educaţie al opiniei publice. Este un fapt istoriceşte stabilit, că aceia cari au cunoscut înaintea celorlalţi muritori cele mai recente noutăţi şi le-au ţinut secret până la momentul oportun în profitul lor exclusiv, au fost în toate timpurile jidanii; când a apărut presa, cu funcţiunea ei primordială de a răspândi ştiri, era firesc ca evreii, cari prin mijloace permise şi nepermise se aflau la sorgintea informaţiilor de tot felul, să pună mâna pe gazete spre a comunica ultimele noutăţi după interesul lor, la timpul, în măsura şi în forma ce le convenea

Acela care cunoaşte un fapt, de natură a influenţa schimbul valorilor, care îl cunoaşte cu câteva ore înaintea altora, poate exploata consecinţele acelui fapt la bursă cu aşa efect că face dintr'o singură lovitură averi de milioane.

Vom da un exemplu, cum prin falsificarea unui eveniment istoric, pe care nimeni altul nu-l putea cunoaşte exact în momentul falsificării decât jidanul Nathan Rotschild, cum acest speculant a câştigat 40 milioane şilingi la bursa din Londra cu ocazia bătăliei dela Watterloo. El cel dintâi, ştiind că Napoleon a pierdut lupta, a răspândit vestea falsă că împăratul francezilor a câştigat victoria, spre a face să scadă efectele statului englez şi apoi le-a cumpărat scăzute prin interpuşii lui; iar când a sosit peste 2 zile ştirea oficială adevărată, le-a revândut enorm de ridicate, realizând prin inducerea în eroare a publicului londonez o imensă avere *nemuncită* în dauna burghezimei, care îşi plasase micile economii în efecte de stat.[2)]

Iată ce importanţă poate avea serviciul ştirilor exacte şi cât mai curând aflate. Acest serviciu, care este îndeplinit în zilele noastre de presă şi aduce mari beneficii comercianţilor jidani, trebuia după calculele lor să le cadă în mână şi de fapt le-a căzut. Toate agenţiile telegrafice de pe glob, orice nume ar purta şi orice naţionalitate şi-ar însuşi, sunt actualmente în stăpânirea evreilor. Prin acest monopol ei centralizează ştirile din toată lumea, le controlează, le cenzurează după interesele lor, comunică ce le convine şi cum le convine, păstrând pentru organizaţiile lor secrete ceea ce nu trebue să aflăm noi, nejidanii din primul moment. Işi mărturisesc singuri în Pro-

---

1) Conferinţă ţinută la Târgul-Mureşului la începutul lunei Martie 1925.

2) FORD, Der Internationale Jude. Vol. I, pag. 162—64.

tocoale (cap. III) tactica în următorul precept:

„Nimic nu va fi adus la cunoştinţa societăţii fără controlul nostru. Acest rezultat s'a atins chiar de pe acum, prin faptul că toate ştirile se primesc de mai multe agenţii, cari le centralizează din toate părţile lumii. Aceste agenţii nu vor publica decât ceiace le vom prescrie noi“. Atare dispoziţie se aplică astăzi în întregime pentrucă situaţia celor mai cunoscute agenţii telegrafice din zilele noastre e următoarea: Agenţia *Wolff* din Berlin a fost înfiinţată de jidanul Wolff; agenţia *Reuter* din Londra a fost întemeiată de jidanul, numit mai târziu Reuter cu numele adevărat Iosafat, născut în Germania la 1821; *Korrespondenzbureau* din Wiena era împânat de Semiţi, deşi sub conducere germană; *Associated Press* din Nev-York e stăpânit de evrei; agenţiile *Havas* din Paris şi *Stefani* din Roma sunt în mâna jidanilor [3]).

Dacă din punctul de vedere al profitului material cum am arătat în cazul îmbogăţirii lui Rotschild, jidanii au tot interesul să acapareze monopolul ştirilor şi deci *presa*; ei mai au nevoie de această *forţă anonimă* spre a dărâma actuala ordine politică şi socială pentru ca prin tulburările maselor şi prin revoluţii să ajungă la dominaţia universală. Iată ce spunea cu privire la presă, evreul Blumberg, ajuns mai târziu baron de Montefiore, în congresul ţinut la Cracovia în anul 1840: *„Ce tot vorbiţi voi? Câtă vreme nu avem în mâna noastră presa întregii lumi, orice faceţi este zadarnic. Trebue să stăpânim sau cel puţin să influenţăm toate jurnalele din lume spre a orbi şi înşela popoarele“* cf. Ford. Op. cit. I. pag. 69).

Acest punct de program s'a realizat în cursul veacului al XIX. In adevăr, autorul „Protocoalelor Inţelepţilor Sionului“ dupăce arată în următorul text, care este rolul presei, nu se sfieşte a recunoaşte că jidanii au ajuns să stăpânească ziarele din toată lumea (Cap. II. pag. 17—18):

„Statele moderne au în mâna lor o mare putere creatoare: presa. Rolul presei este de a arăta reclamaţiunile aşa zise indispensabile, de a cunoaşte plângerile poporului, de a creia nemulţumiţi şi a le da cuvânt. Presa întrupează libertatea cuvântului. Dar statele nu au ştiut să se folosească de această forţă şi a căzut în mâinile noastre. Prin ea am obţinut influenţa, rămânând totuşi în umbră“.

Pentru a dovedi că prevederile din Protocoale s'au împlinit, citez mărturisirea plină de trufie a jidanului Isac Blümchen din cartea lui: *Le droit de la race supérieure,* apărută în 1913, unde autorul vorbeşte de puterea evreilor în Franţa. El scrie [4]) *„Noi am impus o tăcere absolută cu privire la dominaţiunea noastră; nu este permis să se vorbească de nici un incident care ar putea să amintească indigenilor faptul stăpânirii noastre. Pentru această minunată disciplină a presei franceze, merită să se scrie un capitol special“.*

Aceiaşi situaţie întâlnim în America. Miliardarul Ford, marele constructor de automobile, în cartea lui întitulată „Jidanul internaţional“ recunoaşte că există în *ţara lui o frică* de evrei, care apasă în toate manifestările vieţii publice americane şi mai ales în presă [5]), care până la el nici nu avusese curajul să scrie cuvântul „Jidan“. Nu mai vorbim de atotputernicia semită în presa britanică.

Astăzi funcţionând în viaţa tuturor popoarelor civilizate votul universal, este firesc ca acela care stăpâneşte opinia publică prin jurnale să influenţeze puternic şi conducerea politică, pentrucă orice guvern se sprijină pe această opinie publică şi deci în realitate el cârmueşte după indicaţiile şi interesele dictate din umbră de presa scrisă de jidani sau jidoviţi [6]) Iată sistemul indirect dar foarte eficace prin care Semitul modern conduce politica internă şi externă a statelor creştine în vremea noastră.

După aceste sumare informaţiuni luate din largul lumii, îmi voiu fixa privirea asupra acelor gazete dela noi cari intră în categoria zisă „anumita presă“, adică acea presă plătită de aurul jidovesc şi scrisă ori influenţată de evrei, servind ca aliment sufletesc cotidian pentru marele public român. Las la o parte presa naţională evreiască. Zic naţională, pentrucă elementul semit în mijlocul poporului, care îl găzdueşte, formează o naţiune aparte. A mărturisit această realitate scriitorul sionist Theodor Herzl [7]) şi faptele ne confirmă zilnic adevărul, recunoscut fără înconjur de toate căpeteniile jidoveşti. Această presă naţional-jidovească este scrisă în limba germană. Cine se interesează de publicaţiile, cari servesc exclusiv cauza acţiunii evreieşti dela noi, va găsi informaţiuni precise dar numai pentru România mică, în lucrarea dlui Nicolae Iorga, apărută în 1913 întitulată „Istoria evreilor în ţările nostre“, pe care jidanii au scos'o din comerţ, pentrucă nu le erau pe plac adevărurile desvăluite de marele nostru istoric. Care este astăzi situaţia presei naţional-jidoveşti în România întregită, nu o cunoaştem exact. Ori-cine ştie însă că poziţia evreilor în publicistică se prezintă cu mult mai întărită faţă de trecut, pentru următoarele motive uşor de înţeles:

Infăptuirea unităţii noastre naţionale ne-a adus prin creşterea ţării un puternic contingent de populaţie semită; răsboiul a fost cea mai bogată recoltă pentru fii lui Israel, cari cu minimum de sacrificii au câştigat maximum de beneficii; ei sunt în enormă majoritate îmbogăţiţii de răsboiu de pretutindeni ca şi la noi; în România întregită imigraţia jidovească a luat proporţii îngrijitoare, favorizată fiind de „neprevederea, slăbiciunea şi venalitatea noastră“. In aceste condiţii înţelegeţi Domnii mei, cum creşte şi înfloreşte presa naţional-jidovească dintre Nistru şi Tisa.

O trec cu vederea; şi mă întorc la „anumita presă“. Gazetele, cari intră în această categorie se înfăţişează cu aparenţe atrăgătoare, pline de făgăduinţă şi nevinovăţie; sunt scrise în graiul coloniştilor lui Traian, de nume ce sună neaoş româneşte, matadori ai condeiului, cari, zic ei, luptă pentru principiile generoase de libertate, egalitate, democraţie, pentru idealuri altruiste de care se încălzeşte orice suflet nobil. Atunci pentruce i se spune cu dispreţ „anumita presă“ şi noi dela „Acţiunea românească“ îi zicem jidovită? Pentrucă, dacă ridicăm vălul aparenţelor înşelătoare, ţesut din cuvinte goale, descoperim dedesupt că această presă este scrisă de evrei pur sânge sau de români jidoviţi cari pentru interese meschine se fac instrumentul politicii de făţărnicie a rasei lui Israel. Această presă hipo-

---

3) Cf. Th. Fritsch, Handbuch der Judenfrage ed. XXVIII din 1919 pag. 473—75; cf. Ford, op. cit. vol I. pag. 167 notă

4) Pag. 58 Vezi în acelaşi sens Urbani Goluer, La Terreur juive, Ed. V. din 1909 pag. 15: „In Franţa la un jidan sunt 400 de francezi, dar în presa parisiană cel puţin şi în marile jurnale, cari fac opinia publică, nu este loc decât pentru jidani sau pentru acei francezi puşi în serviciul jidanilor“.

5) cf. Ford, op. cit. I. pag. 180.

6) cf. Vasile Conta, discursul ţinut în Cameră la 5 Sept 1879.

7) Vezi Comentariile Protocoalelor traduse în româneşte de Ion I. Moţa, pag 133.

crită o vom demasca înaintea marelui public şi o vom arăta nu aşa cum înşiră vorbe după vorbe pe hârtia răbdătoare, ci cum urzeşte la întuneric şi încearcă a aduce la îndeplinire planuri de distrugere a Statului român.

Smulgându-i masca de pe faţă, iată cum se prezintă presa ce se mai numeşte „democrată" şi „independentă", cu *personalul ei de redacţie,* compus din jidani, cari cu puţine excepţii, se ascund sub nume ce sună neaoş româneşte:

Vezi „Cuvântul studenţesc" din 29 Ianuarie 1924. Comitetul de redacţie al ziarelor *„Adevărul şi Dimineaţa:* Iacob Rosenthal, director-proprietar; C. Brauer zis Graur, Damian, Traian Vlad, etc.; I. Nadler zis Nedelea; Grumberg zis Vermont; E. Feinsilber zis E. Emilian; A. Segal zis Nora; Rintzler; Adolf Hertz zis de Hertz; I. Schwartzmann zis Negreanu; Filip Finkelstein; Friedmann; Sanielevici (jidan); B. Laizar zis Barbu Lăzăreanu; Dr. Glicksmann zis Dr. Igrec.

Ziarele *„Lupta" şi „Presa"* scrise de: E. Honigmann zis Fagure; Albert Honigmann, frate; Mendel Grümberg zis Milian Maximin; E. Samuel Hirsch zis E. S. Cerbu; E. Margulius; Leon Pauker zis Leonard Paukerow; G. Rosen zis Rosin; Albert Seidmann zis Albu; I. Peltz, zis Pajură, Plăieşu (complectat după altă listă).

Comitetul de redacţie al ziarului *„Aurora"*, organul oficial al partidului ţărănist, e compus din: Dr. Ghelerter; S. Weiss zis Albu; M. Mendel zis Mircea; Marcus zis Munienescu; Geliebter zis Dragu; Al. Hurtig zis Georgescu; Kromberg zis Rodan; Gutmann zis Bunescu; H. Fischmann zis H. Gaad; N. Davidescu; Rosenberg zis Râpeanu.

Ziarul *„Argus"* este proprietatea jidanilor Schulder şi Berger, redactat de: S. Pauker, Sancel Grossmann, H. F. Valentin.

Revista *„Se zice"* e redactată de jidanul A. Burăh Kupermam zis Clarnet.

Ziarul *„Bukarester Presse"* e redactat de: A. Berkowitz, C. Hift, A. Blum, F. Kappus, Al. Ronetti-Roman.

Ziarul socialist *„Lumea Nouă"* organul oficial al socialdemocraţilor e redactat de: Dr. Stockmann, Albert Abramovici, I. Herşcovici, Simon Bercovici, Ilie Moscovici, Iacob Pistiner.

Ziarul *„Socialismul"*, organul oficial al comuniştilor e redactat de: Marcel Pauker, Sternberg, R. Albert, Leonin, Pincu Herşcovici, Hirsch zis Cerbu, Al. Nuhăm Katz zis Dobrogeanu-Gherea.

După ce v'am prezentat personalul de redacţie dela anumita presă să-mi daţi voe să-i analizez sufletul.

Domnilor, din criza ce străbate omenirea dela încheierea păcii mondiale, se formează astăzi convingerea tuturor oamenilor de bine, că pentru a merge înainte ne trebue *ordine, autoritate* şi *ierarhia valorilor.* Politica lui Israel caută să înlăture aceste trei condiţii din mersul actual al societăţii, spre a dărâma mai uşor edificiul statelor creştine.

I. In locul *ordinei*, ei caută să pună *dezordinea*, creiând o mentalitate în marele public conform cu interesele exclusiv jidoveşti. Ca să ajungă aici le trebue *lupta de clasă,* pe care a proclamat'o jidanul Marx în manifestul lui comunist de la 1847, le trebue învrăjbirea permanentă a partidelor politice, le trebue slăbirea tuturor forţelor noastre de coheziune, le trebue o desbinare cronică în sânul societăţii româneşti.

Mijloacele ce şi-a ales „anumita presă" spre a produce această stare de lucruri sunt două: *minciuna*, adică falsificarea fără nici un scrupul a realităţii, şi *calomnia.* Iată propria mărturisire a autorului Protocoalelor (cap. XII pag. 73:

„Ce rol joacă astăzi presa? Ea serveşte să aprindă pasiunele şi să întreţină egoismul partidelor. Ea este deşartă, nedreaptă, mincinoasă; cea mai mare parte a oamenilor nu înţelege de loc la ce serveşte actuala presă".

In ce priveşte dibăcia de a calomnia citez următorul fragment din cartea „Inţelepţilor Sionului" (cap. XVII pag. 114—15):

„In general presa noastră contimporană va defăima toate guvernele, va defăima instituţiile creştinilor fie religioase fie de altă natură, va arăta incapacitatea goilor şi toate acestea în termeni atât de necinstiţi ca să îi putem ponegri în toate chipurile aşa cum ştie să facă numai rasa noastră de geniu".

Iată, domnilor una din multiplele laturi ale sufletului iudaic în materie de presă, după propria lor mărturisire. Dar pentru ca opera de educaţie a opiniei publice să fie desăvârşită, jidanii au nevoie şi de ajutorul acelor oameni, cari la noi se numesc *noui,* de acei ambiţioşi cari vânează puterea fără nici un scrupul şi nu văd în goana lor oarbă după situaţiuni politice că sunt simple instrumente mărunte şi inconştiente în mâna jidanilor, cari lucrează din umbră. Această politică o recunosc singuri în următorul fragment din Protocoale: (cap. IX pag. 53).

„Noi ţinem în mâinile noastre ambiţiunile nemăsurate, lăcomiile arzătoare, răsbunările implacabile, urile pline de venin. Dela noi vine teroarea, care a năpădit pretutindeni" Cazul lui Goldstein cu atentatul dela Senat).

Alt citat destul de luminos pentru a înţelege machinaţiile jidoveşti: Citim în Protocolul III pag. 20—21:

„Pentru a împinge pe ambiţioşi să abuzeze de putere, am opus toate forţele una contra alteia, desvoltând toate tendinţele lor liberale către anarhie... In acest scop noi am încurajat orice aventură politică, noi am armat toate partidele, noi am făcut din putere ţinta tuturor ambiţiunilor. Noi am transformat în arenă de luptă Statele, în care se desfăşoară tulburările.... Incă puţin timp şi dezordinile (falimentele) (crahurile) vor apărea pretutindeni. Vorbitori fără sfârşit au transformat şedinţele Parlamentului şi adunările administrative în lupte retorice. Jurnalişti îndrăsneţi, pamfletari fără ruşine atacă în toate zilele personalul administrativ".

Cred că în aceste citaţii fiecare din dvoastră vede spectacolul vieţii noastre publice, înveninată de presa jidovită de la Unire până astăzi. Citind cu atenţie Protocoalele şi cu gândul la mersul politicii româneşti în ultimii 6 ani, veţi avea cheia prin care se explică toate neajunsurile luptelor dintre partide şi toate pedicele pe care mâna nevăzută a Iudaismului le îngrămădeşte în calea consolidării noastre.

Vă rog să vă amintiţi de atitudinea „anumitei prese" în chestiunea Basarabiei; să vă amintiţi cum ştie să tacă această presă de câte ori se descoperă bande de jidani comunişti sau instrumente ale lor, cari atentează la siguranţa Statului român; vă rog să nu uitaţi amabilitatea acestei prese faţă de acele gazete streine, cari informate de evreii din ţară ne bârfesc în auzul întregii lumi, şi apoi aceleaşi informaţii falşe sunt traduse cu satisfacţie în româneşte şi comentate, ca pornind din aprecierea dezinteresată a unui strein obiectiv, când în realitate totul fusese fabricat în oficinele jidoveşti dela noi. Răsfoiţi anumita presă şi veţi afla cum spiritul ju-

daic caută să ne falşifice, să ne perverteascā simţul de conservare naţională în chestiunea independenţii noastre economice, când o judecată dreaptă românească ne impune elementara datorie către generaţiile viitoare, să le transmitem bogăţiile pământului strămoşesc, libere de orice sarcină faţă de capitalul strein. Observaţi tactica de luptă, ţesută din minciuni şi calomnii, şi veţi ajunge la convingerea că întreaga campanie se desfăşură după planul stabilit în Protocoale.

Pentru a pătrunde şi mai bine acţiunea lor adânc disolvantă în toată întinderea ei, vă atrag atenţia, domnii mei, că jidanii nu atacă numai dintr'un singur loc — în acest caz apărarea ar fi mai uşoară; — ci îşi construesc poziţii de atac din diferite direcţii, pentru ca focul convergent să fie mai ucigător.

Iată ce se mărturiseşte în Protocolul IX pag. 53:

„Noi avem în serviciul nostru oameni de toate opiniile, de toate doctrinele: restauratori de monarhie, demagogi, socialişti, comunişti şi tot felul de utopişti; noi am înhămat toată lumea la carul întreprinderii noastre. Fiecare din partea lui sapă ultimele resturi ale puterii şi se sileşte să răstoarne tot ce mai stă în picioare".

Lupta de răsturnare nu trebue să înceteze un moment, iar iniţiatorii oculţi au cuvântul de ordine să nu cruţe nici un mijloc spre a-şi ajunge ţinta. Reproducem următorul sfat al Inţelepţilor Sionului în această privinţă (cap. X. 67.):

„Ştiţi foarte bine că pentru a ajunge la împlinirea acestei dorinţe, trebue să tulburăm în mod continuu în toate ţările raporturile dintre popor şi guvern spre a obosi toată lumea prin discordie, învrăjbire, prin ură şi chiar prin martiriu, prin foame, prin inocularea de boli, prin mizerie pentru ca creştinii să nu vadă altă mântuire decât să recurgă la stăpânirea noastră întreagă. Dacă dăm popoarelor timpul să respire, momentul favorabil poate nu va mai sosi niciodată".

Ca instrument potrivit spre a aduce la îndeplinire planul politic al rasei lui Israel, autorii Protocoalelor recunosc în următorul fragment (VII, 46) că *presa* le va servi cauza în mod deplin:

„Noi trebue să constrângem guvernele după planul pe care l'am conceput în mod larg şi care îşi atinge ţinta. Opinia publică ne va ajuta, această opinie publică, pe care marea putere numită presă ne-a dat-o pe ascuns în mâinile noastre. Cu puţine excepţiuni, pe cari este inutil a le mai număra, de fapt presa se află de pe acum sub dependenţa noastră". Mărturisirea e completă.

Dar dezordinea politică şi economică nu este suficientă pentru a aduce la îndeplinire mai repede planul de dominaţiune jidovească. Trebue aruncată sămânţa dezordinei şi în modul de a gândi şi a simţi, printr'o literatură pornografică, prin stricarea tineretului în toate chipurile, pentru ca jidanul subversiv şi disolvant să nu mai întâlnească la generaţiile viitoare o forţă de rezistenţă, o reacţiune mântuitoare. In această privinţă vă vom cita din Protocoale două fragmente, cari nu vă pot lăsa indiferenţi:

Cap. XIV pag. 90: *„In toate ţările ce se numesc înaintate noi am creiat o literatură nebună, murdară, desfrânată. Noi o vom mai produce câtva timp şi după venirea noastră la putere, pentru a scoate şi mai în evidenţă contrastul dintre aceste turpitudini şi discursurile ori programele guvernanţilor noştri"*.

Ca aplicare a acestei instrucţiuni, constat că toate revistele cu conţinut obscen dela noi sunt întreţinute sau scrise de jidani ori jidoviţi; şi mai amintesc că ofensiva pornografică a lui Iuda a luat aşa proporţii, încât guvernul actual a fost întrebat în Parlament: ce măsuri înţelege să ia în contra jidanului Ignatz Hertz care în editura lui din Bucureşti întreţine acest focar de infecţie morală.

A doua mărturisire (cap. IX pag. 55), care sună astfel:

„Noi am înşelat, am prostit şi am stricat tineretul creştin printr'o educaţie întemeiată pe principii şi teorii pe cari le recunoaştem ca false şi pe care cu bună ştiinţă noi li le-am inspirat".

In ce priveşte falsificarea opiniei publice, prin crearea de curente populare subversive, la obârşia lor întâlnim toată hipocrizia jidanului disolvant, care se prezintă mulţimii ca şi cum ar fi însufleţit de iubirea de aproape, când în realitate sub această înfăţişare înşelătoare el caută să capteze forţa muncitorimii dela oraşe spre a o avea ca unealtă de luptă destructivă. Semiţii moderni sunt făuritorii acelor teorii false, semănate cu precauţiune sub forma nevinovată a socialismului pentru ca de aici împingând gloatele la comunism, să se ridice prin revoluţie ei singuri la putere cum au făcut în Rusia şi în Ungaria lui Bela Kuhn.

Iată o preţioasă mărturisire a lor în această materie (cap. XVI pag. 108):

„A trebuit să introducem în educaţia creştinilor toate principiile care au slăbit într'un mod atât de strălucit ordinea lor socială".

Această spovedanie din Protocoale să-mi daţi voe să o lămuresc mai bine prin afirmaţia semitului Bernard Lazare, privitoare la amestecul jidanilor în mişcările subversive. După ce scoate în relief meritul evreilor Marx şi Engels la intemeierea socialismului continuă în următorii termeni:

„Cât despre organizarea partidului socialist evreii au contribuit puternic la această operă: Marx şi Lassalle în Germania, Aaron Liberman şi Adler în Austria; Dobrogeanu-Gherea în România; Gompers, Kahn şi de Lion în Statele-Unite ale Americei au fost sau sunt încă diriguitorii sau iniţiatorii. Jidanii ruşi trebue să ocupe un loc aparte în acest scurt rezumat. Tinerii studenţi semiţi abia scăpaţi din ghetto participară la agitaţia nihilistă; unii, printre cari şi femei, îşi sacrificară viaţa cauzei liberatoare şi alături de aceştia, de medici şi avocaţi jidani, mai trebue pusă masa considerabilă a meşteşugarilor evrei refugiaţi la Londra şi la New-York centre de propagandă socialistă şi chiar comunistă, anarhistă".

Dar şefii actuali ai mişcării socialiste în Occident sub forma ei acută: antinaţională şi revoluţionară, nu sunt toţi jidani? Căutaţi-i în Germania, în Anglia, în Italia, America ori Franţa şi la toţi veţi descoperi sau sângele semit sau influenţa jidovească atât de fatală mentalităţii ariene. In Franţa după căderea ministerului Poincaré, s'a rostit tot mai des numele şefului grupării socialiste, al evreului Leon Blum, care a urmărit şi obţinut retragerea lui Millerand, Preşedinte al republicii franceze, pentrucă acesta reprezenta principiul naţional în cadrul ordinei şi al autorităţii constituite.

Din cele mai sus expuse rezultă clar, că sub forma socialismului, a comunismului, a anarhismului semitul de pretutindeni, ca şi cel dela noi, atacă actuala ordine socială şi de stat cu arma formidabilă a presei ce-i stă aproape exclusiv la dispoziţie.

II. Când împrejurările nu sunt prielnice, spre a începe atacul de front contra ordinei constituite, jidanul gazetar sau creştinul jidovit schimbă tactica şi anume: prin atacuri piezişe şi perfide caută să slă-

bească *principiul autorității:* fie politică, fie religioasă. Precum Cremieux, fondatorul Alianței Universale Israelite, a proclamat la 1860 lupta de răsturnare contra Patriarhilor și Regilor, tot astfel și autorul „Protocoalelor“ din 1907 dă îndrumări cum trebue dărâmat prestigiul *Bisericii* și al *Regilor.* In Protocolul IV pag. 31—32, arătând că credința religioasă unită cu educația morală poate ține poporul respectuos față de autoritatea constituită, autorul continuă:

„Iată de ce este necesar să ruinăm credința, să smulgem din spiritul creștinilor principiul însuși al Divinității și al Spiritului pentru a-l înlocui cu calcule și nevoi materiale“.

In altă parte (Protocolul XVII) autorul Protocoalelor arată cum trebue discreditată preoțimea în ochii credincioșilor:

„Noi am avut grija să discredităm clasa preoților creștini și astfel să desorganizăm misiunea lor, care astăzi ar putea să ne împiedice mult. Influența lor scade pe fiecare zi. Libertatea conștiinței este proclamată astăzi pretutindeni. Prin urmare, nu mai sunt decât puțini ani, cari ne despart încă de ruina completă a religiei creștine. Noi vom așeza puterea bisericească și preoțimea în niște cadre atât de strâmte, încât influența lor va fi nulă, față de aceia pe care au avut-o altădată“.

Alături de această mărturisire, vă rog să vă amintiți atitudinea presei jidovite dela noi când I. P. S. S. Mitropolitul Primat al României întregite a dispus să se introducă un ceremonial mai impunător la depunerea jurământului în fața autorităților publice. Acea presă, care nu poate avea nimic sfânt, a criticat, a protestat, a bârfit și batjocorit sentimentele noastre creștinești. Cu alte cuvinte nu a făcut decât să pună în practică preceptul din Protocolul XIV: „Noi trebue să distrugem toate credințele“.

O dovadă că aceasta doctrină destructivă se aplică cu sârguință printre noi este și mișcarea adventistă, care punând în locul proprietății individuale regimul comunist, făcând propagandă contra jurământului de fidelitate în armată, fixând Sâmbăta ca zi de repaos săptămânal, promovează opera de distrugere a bisericii creștine și contribue la răspândirea iudaismului în societatea noastră. Toți misionarii adventiști sunt plătiți din fonduri oculte în dosul cărora stă finanța internațională jidovească.

Dar prestigiul autorităților noastre civile dela șeful statului până la cel mai modest funcționar public, nu este zilnic atacat, criticat cu patimă de aceiași presă jidovită? Nu zic, că nu există multe temeiuri de a critica. Dar nu vina administrației românești îi doare pe niște streini de neamul nostru. Ei critică numai pentru a semăna în public desorientarea și desnădejdea, că ne vom mai putea guverna singuri. Și atunci creștinii lăsând libere frânele cârmuirii de sine, aceste frâne vor cădea firește în mâinile acelora, cari ne pândesc din umbră. Spre a întări ceea ce afirm, citez din Protocolul V (pag. 38—39) următorul fragment:

„Problema de căpetenie a guvernării noastre (adică jidovești) este de a slăbi spiritul public prin critică, de a face pe creștini să piardă obiceiul de a mai gândi, căci reflexiunea creiază opoziția, este de a fărâmiți forțele spiritului în lupte seci de vorbărie goală“.

La lumina acestor prețioase destăinuiri vă rog, Domnii mei, să interpretați scrisul zilnic al presei jidovite cu critica ei nemăsurată, cu informații senzaționale și false, cu titluri impresionante și totdeauna pesimiste, și veți înțelege că pătimașa campanie sistematică ce duce anumita presă pentru a ne slăbi înăuntru și a ne discredita peste granițe, se desfășoară în conformitata cu preceptele Ințelepților Sionului.

Ținta politicii jidovești este distrugerea Statului român.

Și cum în acest stat cea mai puternică forță este unirea între cei doi factori de căpetenie: între *Rege* și *popor,* această legătură urmăresc jidanii a o desface; ei caută a despărți pe cei doi factori spre a-și atinge mai ușor scopul. Ceea ce afirm nu este o bănuială personală, ci constitue un punct stabilit în programul de dominațiune universală al rasei lui Israel. Iată ce cuprinde Protocolul III (pag. 20) în această privință:

„Forța clarvăzătoare a persoanelor domnitoare (adică a Monarhilor) și forța oarbă a maselor populare, ambele forțe au fost despărțite de noi, au pierdut orice importanță; fiind despărțite sunt așa de neputincioase cum este orbul fără băț“.

Dacă ne întrebăm cum aplică presa jidovită acest punct din catehismul ei politic, constatăm că nu are curajul să atace fățiș: pentrucă adânc înrădăcinat este simțul monarhic în sufletul poporului nostru. Dar vă rog să observați, cu ce satisfacție răsunătoare înregistrează anumita presă svonuri despre prăbușiri de tronuri și cu câtă teorie democratică falsificată își umple coloanele comentând atari fapte; observați cu câtă solicitudine caută să înfiltreze în marele public simpatia pentru superioritatea ideilor republicane. Sub această aparență de nevinovăție se ascunde deocamdată cu precauțiune ideea Francmasoneriei internaționale jidovite de a transforma statele actuale într'o *republică universală.*

III. Ordinea în stat și prestigiul autorității nu se pot păstra în mod durabil dacă nu se respectă *ierarhia valorilor,* care face ca fiecare să-și aibă în organizația socială locul potrivit meritelor sale. Când capacitatea, știința, talentul, energia sunt violent înlăturate ca astăzi în Rusia bolșevică, sau când nu se dă individului posibilitatea de-și desvolta în libertate aptitudinile lui firești, atuci progresul general cu luminoasele-i culmi, susținute de personalitâți impunătoare, scade la nivelul posomorât al mediocrității; atunci se întâmplă o frământare pe întuneric din care se vor ridica la conducerea vieții politice și sociale elementele brutale, violente și viclene. Răsturnându-se astfel scara valorilor, aceia sunt chemați să exercite puterea, cari în momentul de criză stăpânesc massele populare prin orice mijloace. Cum jidanii își pregătesc influența predominantă asupra proletariatului prin propaganda fericirii comuniste, este firesc ca ei să aibă interesul de a ataca toate valorile adevărate din această țară pentru ca spiritele luminate, ce le-ar creia opoziția, să se piardă în mulțimea amețită de ei. Și-au formulat singuri tactica de luptă în cuvintele, repetate în Protocoalele (I. 10): *forța* și *hipocrizia.* Ei au acaparat *forța* pe care le-o dă poporul ademenit cu făgăduințe irealizabile, și pentru a domina acest element prețios întrebuințează *hipocrizia.* Ca să înțelegeți câtă iubire are jidanul socialist pentru proletarul creștin pe care îl înșeală cu promisiuni umanitariste, vă rog să ascultați următoarea declarație (cap. III. 23):

„Aristocrația, care altă dată se bucura, de plin drept, de produsul muncii proletare avea tot interesul ca muncitorimea să fie hrănită, sănătoasă și puternică. Interesul nostru este tocmai ca creștinii să degenereze. Puterea noastră stă tocmai în foamea cronică a lucrătorului, pentrucă această stare îl robește voinții noastre și atunci nu va mai

avea nici forța nici energia spre a se împotrivi acelei voinți. Foamea dă capitalului (care e aproape jidovesc) *asupra lucrătorului mai multe drepturi decât avea altădată aristocrația prin puterea regelui și a legii. Prin mizeria și ura invidioasă, ce produce foamea, noi vom manevra mulțimile, noi ne vom servi de mâinile lor spre a zdrobi tot ce se împotrivește planurilor noastre".*

Doamnelor și dlor, nu pot să termin conferința fără a vă mai semnala încă un caz de hipocrizie acută. Cunoașteți cu toții campania pornită de gazetele jidovite, când s'a adus în discuție publică libertatea presei. Știți cum scribii jidani și jidoviți au căutat să ne înfățișeze lumii ca o țară reacționară pentrucă s'a pus prin Constituție oarecare frâu libertății de a scrie. Ei apăreau ca cei mai aprigi apărători ai libertăților constituționale. Credeți că această atitudine pornea dintr'o convingere sinceră? Vă înșelați. Am să vă aduc două dovezi: una de fapt, și alta luată din doctrina Ințelepților Sionului. Iată faptul: Campionii libertății presei nu au suflat un cuvânt, când s'au suprimat ziarele „Cuvântul studențesc" și „Dacia nouă"; n'au avut un accent de protestare când în disprețul legilor, s'a suprimat pentru scurt timp cel mai popular ziar din Ardeal, acel organ de opinie publică sănătoasă și curat națională, care lucrează de 22 de ani, având peste 20.000 de abonați, când s'a suprimat ziarul „Libertatea" al părintelui Moța dela Orăștie.

Dovada de doctrină o scot dintr'o prețioasă mărturisire aflată în Protocolul XII. pag. 74:

„Pentrucă presa de azi este „nedreaptă și mincinoasă" „noi o vom domestici și o vom înfrâna puternic (când vom ajunge la putere); acelaș lucru îl vom face pentru orice scrieri tipărite; căci la ce ne-ar servi să ne scăpăm de presă, dacă nu ne vom pune la adăpost de atacul broșurii și al cărții? Noi vom transforma publicitatea, care astăzi ne costă scump, o vom transforma într'un isvor de venituri pentru Statul nostru judaic. Vom creia un impozit special pentru presă. Vom impune o **cauțiune** *când se vor fonda jurnale sau tipografii. Astfel guvernul nostru va fi asigurat că nu i-se vor da atacuri din partea presii. La trebuință o vom supune la amenzi fără nici o milă. Timbre, cauțiuni, amenzi vor aduce Statului un venit enorm.*

Este adevărat că jurnalele de partid vor putea să supoarte perderile bănești pricinuite prin amenzi. Le vom suprima dela al doilea atac, în contra noastră. Nimeni nu se va atinge, fără a suferi pedeapsă, de nimbul infaibilității noastre guvernamentale. Pretextul de a suprima un jurnal va fi acela, că organul atins agită spiritele fără motiv și fără judecată".

Din cele mai sus arătate constat ca încheiere, că prin atacuri concomitente contra ordinei, contra prestigiului autorității și contra ierarhiei valorilor săvârșite sistematic de anumita presă, împiedicând consolidarea noastră, discreditând România peste graniță, conducerea ocultă a jidovimei internaționale urmărește distrugerea puterii politice a Statului român.

Nicăeri ca în aceasta parte a Europei, campania subversivă, plătită de băncile jidovești din țară și din streinătate, nu a mobilizat mai multe forțe ca la noi. De ce? Pentrucă rezultatul izbânzii lor *aici* ar fi incomparabil mai prețios ca în orice altă țară. România întregită este regiunea cea mai bogat dăruită de Dumnezeu din toate ținuturile acestui continent. Cum să nu se simtă jidanii atrași către Canaanul românesc, unde curge miere și lapte? Avem o situațiune geografică atât de favorabilă, încât prin cursul Dunării putem comunica pe apă cu toate statele Apusului; prin gurile Dunării și Marea Neagră facem legătura între Europa și Asia; iar prin Strâmtorile ajunse libere ne punem în contact cu toată lumea. Așadar, formăm o piață comercială admirabilă. Față de bogățiile țării noastre și având această posibilitate de desvoltare a unui comerț mondial, înțelegeți năvala jidanilor în România întregită. Iată de ce, Domnii mei, mă stăpânește grija de viitorul acestui neam. Iată una din cauzele, pentru care *Acțiunea Românească* a deschis, în cadrul legalității, o luptă aprigă pe care nu o va slăbi nici expedientul intimidării. Știu, că față de îngrijorarea noastră, sunt mulți indiferenți din interes sau din lenevie. Pe cei interesați îi vom demasca; pe cei indiferenți îi vom scutura la zarea luminoasă a vieții naționale întinerite; pe cei incorigibili îi vom trata cu disprețul cuvenit.

Dlor, când se deschide lupta pașnică, dreaptă pentru apărarea vieții și independenții națiunii noastre, nu există o categorie de oameni mai netrebnici decât acele firi dulcege, molâie, sfioase și comode, care în momentul hotărârii se retrag domol la limanul trândav al indiferenții. Pe aceștia sublimul poet al Italiei medievale, căzut sub călcâiul streinismului cotropitor, pe acești indiferenți Dante Aligieri, în divina lui Comedie, i-a fixat în fundul iadului, de unde nu mai puteau spera o înbunătățire a soartei lor etern mizerabile; și întâlnindu-i cu Virgil în călătoria lui simbolică, a rostit la adresa lor cuvintele nemuritoare: *non ragioniam di lor, ma guarda et pasa.* Aceiaș purtare vă recomand față de indiferenții incorigibili, surzi la chemarea neamului: *să nu ne mai ocupăm de ei să-i privim o clipă și să ne vedem de drum.*

I. C. Cătuneanu
Profesor la Universitatea din Cluj

Curiozități

Ziarul „Universul" din 4 Iunie 1925 a adus următoarea știre:

„Dezertori condamnați

Consiliul de războiu al div. IV, sub președinția dlui Colonel Tănăsescu, a judecat pe următorii soldați și i-a condamnat precum urmează:

Sold. Grünberg Leon din Corpul pompierilor Capitalei, pentru dezertare la inamic în timp de războiu — un an închisoare; sold. Grünberg Solomon din reg. 27/2 obuziere, tot pentru dezertare la inamic în timp de războiu — un an închisoare; iar sold. Bănică Toader, pentru dezertare în țară la 5 ani muncă silnică".

Intrebăm: De ce oare soldații Grünberg Leon și Grünberg Solomon au fost condamnați numai la un an închisoare, deși au dezertat la inamic pe timp de războiu — pe când soldatul Bănică Toader pentru dezertare în țară a fost condamnat la 5 ani muncă silnică?

De ce oare nu s'au respectat prevederile codului justiției militare? Când existența culpabilității e evidentă, când din punct de vedere juridic există circumstanțe agravante pentru cei 2 jidani, onor. Consiliul de războiu al div. IV nesocotește complectamente aceste circumstanțe. Iată lucruri, care în adevăr ni se par extrem de curioase.

Și ar fi dureros, ca în aceste momente grele pentru țara noastră, când granițele trebue păzite mai bine ca oricând, prin astfel de exemple ca cel dela Consiliul de războiu al divizii IV-a să se sădească în sufletele ostașilor români neîncrederea în justiția militară.

Șeful justiției militare are cuvântul.

Drd. Nicu Ionescu
București

Voluntarii din Războiul pentru Intregirea Neamului

La 8 Iunie 1925 Uniunea foştilor Voluntari a comemorat a opta aniversare a istoricei zile de 8 Iunie 1917, când cel dintâi batalion de voluntari originari din Ardeal, Banat şi Bucovina venind dela Kiev a depus jurământul de credinţă la Iaşi în faţa M. S. Regele Ferdinand. Iar la 28 Iunie 1925, voluntarii întruniţi în congres în Cetatea dela Alba-Iulia îndeplinesc o sfântă datorie de onoare în cadrul unei înălţătoare solemnităţi.

Cel dintâi batalion de voluntari în trecerea sa prin Chişinăul Basarabiei la 5 Iunie 1917 a fost întâmpinat de Moldovenii Basarabeni cu un *entusiasm, ce dărâmă hotare de veacuri şi uneşte suflete pentru vecie.* In numele Moldovenilor martirul maior Simion Murafa a încredinţat acestui batalion de voluntari un drapel tricolor rostind următoarele cuvinte, pe cari le reproduc în întregime, pentru frumuseţea şi sinceritatea lor, pentrucă tălmăcesc sentimentele de atunci ale Basarabiei româneşti, pentrucă evenimentele le-au dat importanţa unui act istoric şi profetic:

„Astăzi voi aţi trecut Nistrul şi să ştiţi că acum nu mai sunteţi pe pământ străini, ci sunteţi între fraţi de-ai voştri. Nu ne-aţi cunoscut, ne-aţi crezut morţi; ei bine, noi numai am durmit; de-acum ne-am deşteptat şi noi la viaţă naţională, deacum voim să fim şi noi o parte conştientă a neamului românesc. Trecerea voastră prin Basarabia nu ne-a putut lăsa rece. Am alergat cu toţii să vă vedem, să vă îmbrăţişăm şi să ne unim pentru totdeauna sufletele. Ca să vă aduceţi viaţa voastră întreagă aminte de ziua aceasta a înfrăţirii noastre, vă dăm un semn de amintire. Prin mine Moldovenii vă ofer *acest steag tricolor: Simbolul unităţii noastre naţionale.* Pe el erau să fie scrise cuvintele: libertate sau moarte. Primiţi-l cu dragostea, cu care vi-l dă şi-l duceţi cu bine peste Prut, peste Milcov peste Olt, peste Mureş şi peste Crişuri; *fluturaţi-l triumfător peste întreaga întindere românească şi implântaţi-l apoi în numele nostru pe turnul Cetăţii dela Alba-Iulia!* Duceţi-l la biruinţă sau muriţi pentru idealul, care vă însufleţeşte!".

Voluntarii, parte integrantă a Armatei române, au fluturat acest drapel triumfător nu numai peste întreaga întindere românească ci şi peste trufaşa Capitală a duşmanului nostru milenar, Budapesta, şi la 28 Iunie 1925 Uniunea foştilor Voluntari constituită din 30.000 voluntari ai Corpurilor şi Legiunilor ce au luat fiinţă în Moldova, Italia, Siberia, şi Franţa întru îndeplinirea voinţei Moldovenilor îl implântă în Cetatea din Alba-Iulia depunându-l în Catedrala Incoronării spre mărirea şi veşnica dăinuirea a României-Mari.

Cu ocaziunea acestei sărbătoreşti zile nu este de prisos să stăruesc asupra rostului şi importanţei acţiunei voluntarilor, importanţă care nici măcar nu este bănuită de marea mulţime, uitată aproape de pătura intelelectuală, însă păstrată în suflet cu sfinţenie şi înduioşetoare mândrie de cei ce au făcut-o şi cu energie, însufleţire şi nobilă modestie au dus-o la bun sfârşit.

Cine îşi aduce aminte de desnădejdea dezastrului din 1916, de mizeria cumplită şi moartea secerătoare fără milă de vieţi a iernei din Moldova, de primăvara încolţitoare de noui nădejdi pentru refacere şi învingere, de sentimentul de izolare şi părăsire ce începea să se cristalizeze în inimi văzând creşterea desorganizării şi anarhiei în rândurile oştirei ruseşti, ce trebuia să lupte cot la cot cu noi, acela va înţelege entuziasmul fără margini ce la stârnit la Iaşi apariţia batalionului de voluntari originari din Ardeal şi Bucovina.

Oricât de înviorătoare a fost însă înrolarea românilor subjugaţi la lupta pentru întregirea neamului, oricât de înălţătoare a fost dovada conştiinţei unităţii noastre naţionale, oricât de mare a fost însemnătatea îngroşării rândurilor armatei române cu încă o divizie, când în urma defecţiunei ruseşti creşterea numerică a forţelor noastre armate era cea mai de căpetenie preocupare, totuşi *importanţa politică a acţiunei voluntarilor este cea covârşitoare.*

Incă înainte de intrarea României în războiu românii originari din Ardeal, Banat şi Bucovina, prisonieri de războiu în Rusia şi Italia au început să se agite cerând libertatea de a lua de nou armele în mână contra Puterilor centrale. Această mişcare a luat naştere fără propagandă, instinctiv şi simultan în toate lagărele. Această mişcare mult timp, nu a fost nici înţeleasă, nici favorizată. Voluntarii au trebuit să lupte nu numai cu duşmănia făţişă a foştilor lor camarazi unguri şi nemţi, ci şi cu ostilitatea de neînţeles a comandanţilor de lagăre ai aliaţilor, iar mai târziu cu indiferenţa agenţilor diplomatici oficiali ai României intrate în războiu. Voinţa de fer şi iubirea de neam a voluntarilor însă a trecut peste aceste obstacole. Când s'au văzut concentraţi cei din Rusia la Darniţa, cei din Italia la Cittaducale, voluntarii nu s'au mulţumit cu îndeletniciri pur ostăşeşti în vederea plecării apropiate la front, ci s'au manifestat şi politiceşte. La Darniţa s'a redactat un memoriu-manifest către guvernul rusesc şi către popoarele aliate afirmându-se dreptul *de autodeterminare a provinciilor subjugate şi hotărâta voinţă de unire necondiţionată a românilor de sub stăpânire străină cu Patria-mamă.* Dela Citaducale legionarii s'au adresat aliaţilor din Apus accentuând *credinţa nestrămutată şi unanimă a tuturor Românilor în înfăptuirea României-Mari* şi *au organizat la columna lui Traian acea grandioasă manifestare,* care a avut un puternic ecou şi peste ocean în Satele-Unite ale Americei de Nord.

Acţiunea voluntarilor se poate numi cu drept cuvânt **plebiscitul armat al provinciilor subjugate.** Această acţiune a fost stăruitoare şi puternică, nu s'a oprit la porţile zăvorâte ale cabinetelor diplomate, ci a forţat uşile capitonate *şi a tras greu în cumpănă,* când s'a cântărit vrednicia neamurilor beligerante. Aceasta s'a putut produce cu atât mai vârtos, pentrucă sfinţenia tratatelor încheiate erau în apunere, iar soarele nouei ideologii a autodeterminării popoarelor era în plină ascensiune.

Când România violentată în urma trădării moscovite a abandonat temporar lupta şi a încheiat pacea dela Bucureşti, acţiunea voluntarilor nu a încetat. Legionarii din Italia, Franţa şi Siberia au fost purtătorii cu vrednicie a drapelului tricolor pe fronturile aliaţilor, ei au fost *simbolul continuităţii luptei pentru întregirea neamului. Existenţa acestor legiuni a făcut ca aliaţii să recunoască în mod formal Consiliul naţional din Paris ca reprezentant al Neamului românesc în stare de războiu cu Puterile centrale.*

Dacă toate aceste s'au uitat, dacă voluntarii au fost de multe ori nedreptăţiţi, dacă despre sbuciumul lor, întrunirile lor, nu se scrie nimic de o presă înstrăinată, apostolii jertfei desinteresate, curate, de bună

voe au mângăierea înălţătoare, *că istoria le va face dreptate.*

Iar cei ce ar vrea să ştie, care mai poate fi astăzi rostul Uniunei foştilor Voluntari, vor găsi răspunsul în cuvântarea festivă ce am rostit-o la congresul Uniunei din Arad în 27 Mai 1923:

„Uniunea foştilor Voluntari, soldaţi credincioşi ai unei idei măreţe, nu poate fi degradată la rolul oarecărui sindicat profesional!... Voluntarii nu pot rămâne impasibili, şovăitori, la o parte, când se dă o luptă, în care este angajat viitorul şi existenţa poporului românesc.

... Uniunea noastră este un semn al vremii, ea s'a născut din voinţa noastră conştientă sau instinctivă de a fi conduşi de nou în luptă pentru binele neamului şi pentru mărirea ţării noastre scumpe!... Iar, dacă după lupte şi jertfe ţinta visată va fi atinsă *prin desrobirea economică şi culturală a poporului român de sub jugul străinismului cutropitor, făuritorii acestei victorii vor binemerita dela patrie şi naţiune“!*

Valeriu Pop

Aconfesionalismul politicei noastre

Curentul deşteptărei naţionale şi creştine a neamului nostru văzând cu ochii ia astăzi proporţii tot mai mari, cucereşte cu forţă de vrajă inimile şi varsă în suflete încrederea în biruinţa de mâine. Se poate afirma fără exagerare, că aproape nu găseşti persoană, care informată despre noua mişcare, să nu aibă accente de caldă simpatie pentru acţiunea atât de generoasă şi desinteresată.

Cuvântul zilelor de azi este afirmarea unei concepţii naţionale şi creştine în toate manifestaţiile vieţii publice. Şi rămâi adânc impresionat, când observi acest fenomen nu numai la noi, ci în atâtea *ţări luminate.* Există un curent mondial şi în circuitul electric al acestuia ne găsim şi noi românii.

Pelerinajul român la Roma a fost un prilej fericit, să vedem noi cei 150 de români pelerini, cum în *Italia* fascistă o mână de oţel ţine la înălţimea demnităţii sale trează conştiinţa naţională ce fusese adormită prin narcoticul moscovit şi paralizată prin reţeaua vastă a panmozaismului revoluţionar. Fascinanţi prin cuvânt, exuberanţi prin spirit, gata oricând să-şi sacrifice viaţa pentru idealul cuprins în cuvântul „italianità“, pionerii sfintei acţiuni de salvare a Italiei Alfredo *Volta,* Virgilio *Zambini,* Benito *Mussolini,* Olao *Gaggioli,* Francesco *Brombin,* Italo *Balbo* şi cu ei sute de mii de patrioţi, duc o luptă plină de demnitate ca organizatori şi combatanţi infatigabili şi cu toate mijloacele, chiar excesiv aplicate, împotriva oligarhiei intolerante ale socialismului liberticid, împotriva brigandajului mortifer şi a obraznicului boicotaj bolşevic antinaţional. „Marcia su Roma“ s'a făcut sub umbra şi în numele tricolorului italian, ca o sfidare a roşului bolşevic. Zdrobirea scârboasei hidre a „subversismului“ moscovit a costat hecatombe de vieţi omeneşti, preţul triumfului final. Cine va dubita, că fascismul face poliţia moravurilor creştine, când azi în Italia înjurătura şi decoltajul femeilor sunt strict interzise chiar prin sancţiuni drastice, societăţiile masonice şi orice organizaţii clandestine unde se ţes planurile satanice de răsturnarea statului sunt desfiinţate cu rigoare militară, divorţul este oprit prin lege, pe motiv, că este un rău moral care zdruncină familia şi astfel societatea întreagă, sau mai laconic spus este „antisocial şi antifascist“. Ce îndemn sublim pentru noi românii de origine nobilă latină, ca să ducem şi noi cu demnitate lupta pentru apărarea „românismului“, luat în senz genuin, precum fascismul italian îşi apără viaţa patriei sale exprimată scurt prin „italianità“. In tot drumul peste Veneţia, Florenţa, Roma, până la Neapol şi Valle di Pompei fasciştii lui Mussolini au fost prietenii intimi şi nedespărţiţi ai pelerinilor români.

Nădejdea noastră creşte, puterea noastră se dublează, când vedem, că şi alţii sunt purtaţi de idealul sfânt naţional creştin. In *Franţa* curentul creştin dă lovitura lui Herriot, în *Belgia, Germania, Cehoslovia, Austria* şi *Iugoslavia* se dă lupta pentru acelaş ideal.

Din toate luptele similare pe fronturile politice în diferite ţări se poate observa o notă comună. Anume nicăeri nu se face politică naţional-creştină pe baze confesionale. *Aconfesionalismul* este caracterul genuin al politicei.

In Abazia, la ospiciul sacerdotal din Ica, am stat de vorbă cu doi preoţi din Germania veniţi la băile de mare. Printre alte lucruri interesante îmi fac destăinuirea, că în Germania s'a încercat o politică pur catolică în senz confesional, însă a trebuit să dispară fără de urmă, dând loc acţiunei politice creştine, în care luptă umăr la umăr cu mult succes catolicul cu protestantul german.

Ba chiar mai mult. Nici în ţările pur catolice nu se face confesionalism politic. Exemplu ne poate servi Italia. „Il Partito Popolare Italiano“ este declarat prin secretarul său politic Luigi *Sturzo* în chip consecvent partid aconfesional, cu următoarea motivaţie: „Nu este cazul să creiem un echivoc politic în ţară şi să facem impresia, că aci vrea să se ceară nu o organizaţiune perfect politică, ci o a doua formă a acţiunei catolice italiene“. (De Rossi „Il Partito Popolare Italiano“ 109).

In tot cazul este falşe părerea unora cari susţin necesitatea caracterului confesional al partidului politic, cum bunăoară crede Francesco *Olgiati.*

E limpede, că apostolatul creştin se poate face nu numai *în biserică,* sub ordinele erahice ale autorităţii bisericeşti, după ritualistica bisericească şi cu mijloacele pastoraţiei obişnuite azi „in cura animorum“. Biserica îşi are legea supremă mântuirea sufletelor pentru viaţa eternă, îşi are ţinta proprie şi mijloacele proprii de realizare ca societate perfectă.

In viaţa de *Stat,* sau în acţiunea politică se încearcă realizarea unui „bonum commune, adică a unei fericiri sau bunăstări de ordin economic, a unei ţinute pur naturale. Acest „bonum commune“ se realizează pe alte căi, decât cele de ordin spiritual, religios-moral şi supra-natural ale bisericei. Scurt. Statul este la fel o societate perfectă cu scop propriu şi căi de realizare proprii. In urmare în viaţa politică de Stat autoritatea bisericească nu poate să dicteze în chip direct. La tribuna parlamentară nu pot să se disece diferenţările dogmatice ale confesiunilor creştine.

Iată de ce ar fi „a radice“ greşit să dăm „Acţiunei naţionale Creştine“ numele de „Acţiune Naţionale ortodoxă, ori unită, ori catolică“ etc. Un partid „confesional“ în mod fatal ar trebui să intre în lupte de apărarea Credeului („confessio“).

„Homo oeconomicus“ trebue să fie în acelaş timp şi homo „moralis“, şi din acest motiv se accentuiază în politica noastră acţionistă îndrăsneţul, românescul şi creştinescul ada-

giu: „Vom lovi deopotrivă în streinul parazitar şi în românul necinstit şi înstreinat! Cu toate acestea nu suntem organizaţie politică de caracter confesional ci pur şi simplu organizaţie creştină.

Concludent susţine foarte cuminte prof. Natale *Turco:* „...A da numele de catolic (sau ortodox) unui lucru, care nu urmăreşte în mod direct scopul Bisericei, adică scopul supranatural al omului, este — strict vorbind — cel puţin un abuz de limbaj, care mai mult ori mai puţin, ca orice abuz, produce confuziuni şi poate să aibe dureroase consecinţe" („La questione sociale", II—931).

Leon al 13-lea, marele Pontifice al bisericei, bărbat de rară erudiţiune şi sociolog profund, categoric declară, că autoritatea bisericească nu are amestec în stabilirea formei de guvernament a Statului, şi în urmare este indiferent ce formă de ocârmuire are ţara, numai să se garanteze justiţia şi „bonum commune". (Enciclica „Immortale Dei").

In fine privitor la *atitudinea preoţimei ortodoxe şi unite,* faţă cu noua organizaţie şi propagandă naţional-creştină se impun tocmai în puterea deducţiilor de mai sus două concluziuni.

Intâi de toate ar fi o exageraţie inadmisibilă şi o stângăcie iperconfesională să ceri acestei organizaţii să fie ortodoxă ori catolică şi nu creştină, precum este.

Pe urmă ar fi tragic şi condamnabil, ca o acţiune politică integral creştină să găsească tocmai în preoţimea creştină un obstacol. Avem ferma credinţă, că apostolatul pentru idealul cel mai sfânt al românilor în calea sa spre culmile supremei fericiri naţionale nu va da niciodată peste vreo barieră indestructibilă.

Dr. Titus Malaiu

Două căi ni se arată

In ultimul număr al revistei ne-a preocupat problema noastră naţională din punct de vedere ideologic, rămânând, ca să încercăm a o lămuri această chestiune fundamentală şi din punctul de vedere al tacticei. Şi până când putem cu bucurie constata, că sentimentul naţional nu lipseşte la marea majoritate a românilor, credem, că chestiunea punerii în funcţiune utilă a ideii naţionale este, pentru moment, de o importanţă foarte actuală.

Marea majoritate a românilor, fie ea îmbrăcată în orice haină de partid, este de acord în ce priveşte pericolul streinilor şi al corupţiunei, rele cari ameninţă poporul nostru cu desagregare. Şi aceia o ştie toată lumea, că corupţiunea este în funcţie de elementul strein de neamul nostru, element, care nu numai că nu are nimic comun cu noi, nu este însufleţit de idealurile noastre, dar are tot interesul să ne împingă spre o catastrofă politică realizându-şi astfel aspiraţiunile ascunse. Numai streinul a fost şi este capabil să deslănţuiască în ţara noastră cu o obrăznicie temerară corupţiunea ridicată până la dogmă. Nu este o întâmplare, că în fruntea celei mai neomenoase panamale a paşapoartelor au stat Văitoianu — Weithoferi şi abia naturalizatul sârb Franasovici, dar nici aceia nu este o întâmplare, că cele mai mari contrabande cu oameni şi mărfuri sunt săvârşite de jidani. Odată tranşată în mod radical chestiunea streinilor, corupţiunea are să fie redusă, ca apoi cu timpul să dispară.

Dar cum să se soluţioneze chestia streinilor şi în special a jidanilor? Aci este greu de creiat o unitate de vederi. Din multele discuţiuni se desprind două vederi principale; unii susţin preferinţa mijloacelor pur politice, cari duc la eliminare şi punere în cuvenita proporţionalitate, iar alţii prefer acţionarea în taină, pe cale de concurenţă.

Soluţionarea problemei pe cale politică, care reclamă curaj şi sinceritate, este mult combătută de cei „prudenţi" şi „maturi". Dar nimănui nu-i vine în minte, că Horea, Cloşca, Crişan şi Tudor Vladimirescu dacă ar fi învăţat mai multă carte şi dacă Avram Iancu ar fi avut mai multă experienţă a vieţii, nu făceau revoluţie, ci ar fi discutat şi pe mai departe alături de cei prudenţi şi maturi. Am fi mai săraci cu câteva pagini frumoase ale istoriei noastre naţionale şi poate, mai departe de înfăptuirea idealului naţional, care nu va fi atins până când poporul român nu se va bucura în ţara lui de toate avantagiile cuvenite unui popor alcătuitor de Stat.

Se spune, că punerea chestiunei pe teren politic este în contra tratatelor de pace, al principiilor moderne de drept şi ar indispune finanţa internaţională care ne-ar cauza ruina economică şi poate chiar politică. Sunt argumente falşe. Tratatele de pace nici printr'o dispoziţie nu ne obligă să dăm adăpost permanent şi să acordăm cetăţenie în baza actelor falşe tuturor veneticilor din ţări streine. In ce priveşte streinii cetăţeni, în desacord cu punctele dela Alba-Iulia, ni se impune respectarea principiului proporţionalităţii, dela care mai departe nici un român nu vrea să meargă. Dar chiar dacă nu ar fi aşa, este un principiu mai superior decât orice tratat de pace, cel al suveranităţii naţionale, ca nimeni să nu se amestece în chestiunile noastre interne, când avem să ne apărăm însăşi fiinţa noastră naţională. Ar fi o contradicţie absurdă să ni se recunoască dreptul de a ne apăra cu arma în contra agresorilor cu arma, dar nu ca să ne apărăm cu arma legilor faţă de cei care vreau pe furişul să ne cutropească. Doar se impune respectul dreptului de conservare în ambele cazuri. Că s'ar opune principiile moderne de drept soluţionării pe cale politică a chestiunei streinilor, este la fel un argument eronat. Adevărurile juridice nu sunt nici vechi nici moderne, ci relative. Nu există ştiinţă în lume, care să varieze dela naţiune la naţiune în măsură ca ştiinţa legiferării şi a dreptului. Poftim faceţi asemănare între regimul juridic al francezilor, englezilor, italienilor, nemţilor, popoare, care ele însăşi au desvoltat dreptul după trebuinţele şi posibilităţiile lor naţionale. Numai popoarele întârziate (ca şi noi!) au privit gură cască la principiile de drept şi legile altora, îmbrăcând astfel fracul împrumutat cu pantalorii albi şi opincile naţionale. Fiecare naţiune independentă politiceşte este însăşi izvorul de drept întocmindu-şi principiile şi alcătuindu-şi legile nu după orientările critice din afară, ci conform intereselor vitale. Câte principii vechi de drept au fost desgropate şi câte noui nu au fost rămas petece de hârtie! In materie de drept putem susţine, fără de-a putea fi combătuţi; că „nimic nu este nou sub soare". Dar să căutăm numai la popoarele contimporane, cari stăpânesc colonii, la America cu negrii ei, oare sunt egale drepturi acordate pentru toţi cetăţenii, pe departe nu, pentrucă interesele rasei alcătuitoare de Stat primează şi chiar când legea pronunţă egalitatea, practica desminte acest falş principiu. Apoi nici finanţa internaţională, fie ea cât de jidovească, nu e aşa de periculoasă. Adevăratul capital nu banul este ci munca. Când ne vom pune pe o

muncă bine organizată cu care să ne exploatăm în mod rațional bogățiile, nu vom mai avea nevoie de împrumuturi, nici de intrări triumfale ale capitalului zis extern. Popoarele mari și puternice economicește nu cu împrumuturi externe și-au câștigat bogățiile, ci prin muncă sistematică și tenace. Să ne reducem pretențiile la ceeace avem, să fim cinstiți și buni gospodari și atunci nu ne va păsa de finanța streină. Când vom da dovadă de capacitate, când va fi ordine în casa noastră, să fie tot românul încredințat, că capitaluri foarte umile și îngăduitoare vor bate la fruntariile noastre. Atunci noi vom dicta condițiile și nu va trebui să importăm pe lângă dobânzi cămătărești și condiții umilitoare, tirani exploatatori, cari înăuntru să ne sugă vlaga, iar înafară să ne încurce combinațiile politice.

Nici nu se mai poate discuta necesitatea superioară a luptei pe teren politic în contra pericolului streinilor și în special al jidanilor. Numai așa se poate explica faptul, că a luat naștere organizația politică „Acțiunea Națională Creștină“ sub prezidenția dlui profesor A. C. Cuza. In diferitele părți ale țării s'au născut în mod spontan organizații cu caracter național și creștin cu scopul de propagandă. Toate aceste organizații într'o bună zi fără combinațiuni prealabile și fără tratative, ca cel mai natural lucru din lume, s'au unit în vederea unei lupte politice. Persoane, cari nici nu s'au văzut, cari poate numai din nume s'au cunoscut, s'au întrunit și conduși de formidabila idee a solidarității au executat la moment porunca imperioasă a sufletului desinteresat.

Trebuie însă să recunoaștem că singură calea politică nu este suficientă. Soluțiunea politică î-și are și ea cusururile. Este un meleag prielnic pentru a produce paraziți, — persoane cari fac apoi din această luptă o profesiune, fără de a produce ceva pozitiv pentru neam. Ariviști pe cari puțin îi interesează scopul final, dar se folosesc de ori ce trambulină binevenită pentru a parveni. Dar și masele mari se demoralizează, pierzându-și timpul cu combinațiuni, așteptând ca numai prin „lovitură“ să se aranjeze totul, eliminând munca migăloasă și obositoare, dar productivă. Calea politică care numai elimină și reduce la justă proporție are mai mult caracter destructiv, golurile astfel produse trebuiesc umplute. A tinde spre realizarea unui nou suflu de idei pur pe cale politică, nu este altceva decât a imita tactica bolșevică care își prezintă roadele în văzul tuturora.

Toate aceste lacune trebuesc înlăturate prin combinarea metodei politice cu acțiunea de concurență, care ne face posibil să umplem golurile și să ne moralizăm partizani. Tot ce se elimină trebuie înlocuit cu ceva mai bun și superior. Ca pe teren economic să putem ajunge la posibilitatea înlocuirii, avem să învățăm toate specialitățile ca apoi cunoștințele să le punem în serviciul cauzei muncind din răsputeri. Astfel va fi salvat echilibrul în viața noastră națională.

Dar singură calea concurenței nu ne va duce îngrabă la soluționarea problemelor noastre naționale. Această cale cuprinde în sine două direcții: pasivitatea și concurența activă. Pasivitatea sau precum a numit-o șeful mișcării din Indii, Ghandi „non cooperation“ sau precum i-ar zice la noi „nici un ac de'a jidani“ este irealizabilă și anume din motive prielnice pe deoparte și din motive economice pe dealtă parte. Să punem chestiunea astfel că avem de a face cu oameni mediocri, nici buni, nici răi. Apoi din punct de vedere psihic crede cineva că este posibil ca acte săvârsite în mod mechanic, precum este cumpărarea unui ac cu gămălie sau altor articole de mică importanță, să-ți reclame de atâtea ori încordarea nervilor, să te concentrezi, să-ți recapitulezi teoriile naționaliste și creștine căutând în localitățile pline de magaziile streinilor acel comerciant român ascuns prin mahalalele orașelor — dacă peste tot există, — ca în scurt timp să nu te descurajeze ca apoi pe urmă resemnându-te să te înșeli pe tine însuți. Este o imposibilitate a pretinde dela un om care muncește din greu zi de zi o astfel de încordare sufletească permanentă, care obosește nervii și consumă forța de resistență. Și acolo în Indii unde a fost cu fanatism pus în practică acest principiu a suferit un eșec complect. Iar concurența liberă în starea în care ne găsim noi românii este imposibilă. Dacă ne imaginăm un mic negustor român alături de un jidan imediat vedem o mare deosebire. Ambii trebue să-și procure marfa dela același angrosist care este jidan și care pe coreligionarul lui îl va sprijini cu credite, prețuri mai eftine numai ca să-l poată distruge pe român prin concurență. Exemplul clasic este cazul din Iași când dl A. C. Cuza a adus olteni pentru a-i concura pe vânzătorii ambulanți de articole de alimentație evrei, cari români în scurt timp fiind concurați, au trebuit să dispară de pe străzile Iașului. Iar dacă și românul devine angrosist, atunci se repetă aceiași inegalitate față de jidan sprijinit de fabricantul jidan. Iar dacă și românul devine fabricant atunci în scurt timp va fi ruinat de finanța evreiască. Este o lege de fier în viața economică că oricât ai munci, nu poți concura milionul cu cinci parale. Or noi românii suntem foarte săraci față de elementele streine, cari sunt necontenit ajutate de frații lor din afară.

Dar nici ideia cooperativelor nu este salvatoare precum ne arată exemplele din Anglia, Austria și Cehoslovacia, unde a dat faliment. La fel este situația și pe teren cultural. Degeaba creiază Statul ori cât de multe școli, înzadar învață carte oricât de mulți fii de țărani, elementele streine la fel se vor înmulți și fiind descendenții elementelor de la orașe vor avea educație superioară, cu ajutorul calităților de intelectuali moștenite pe copii noștri îi vor împinge spre birocrația statului mizerabil retribuită, iar ei vor pune mâna încet pe toate bogățiile noastre și cu timpul vor monopoliza posturile de conducere. Vom ajunge cu timpul în perfectă robie modernă, de unde apoi numai revoluția ne va putea salva.

A crede deci în puterea magică a concurenței „fără zguduiri“ poate forma temelia ideologiei hibride a unor democrați inconștienți, dar instinctul de conservare a poporului român nu va îmbrățișa nici când această credință. Cu forță politică trebuesc făcute să înceteze inegalitățile, eliminând pe cei indezirabili și reducând la justă proporție — singurul principiu democratic — pe cei legați de noi prin Constituție. Și dacă se va curăți terenul să ne punem la libera concurență. Problemele de Stat sunt cu mult mai complexe decât să poată fi rezolvite cu mijloace simpliste precum sunt „loviturile“ politice sau principiile vagi ale democrației postbelice.

Iată pentru ce este întemeiat programul de realizare al Acțiunei Naționale Creștine, care numai prin metode combinate vede salvarea, care are să vină orice se va întâmpla și oricât va costa.

V. Roman

Ce să facem; cum să ne apărăm

„E înzădar să faci o casă frumoasă și s'o mobilezi bine, dacă nu te gândești să prinzi în țâțânile ei și o ușă care să se poată încuia." *N. Iorga*

Suntem într'al șaptelea an, de când ne-am așezat o graniță în jurul țării noastre unite. Al șaptelea an de când ne-am ridicat — după multă trudă și suferință, cu mari jertfe și mult aur — păreți casei noastre, câștigându-ne toate drepturile de-a trăi liberi, liniștiți și fericiți într'ânsa.

Așezate odată aceste granițe, acești păreți, ne simțeam apărați de vânturile rele de dinafară. Dar zidurile pot să fie atacate și dărâmate și dinlăuntru, și se știe, că-i mai primejdios dușmanul dinăuntru. De aceea aveam cea dintâi datorință a cerceta, cu cine ne-am închis în casă, să ne dăm seama anume cu cine avem să locuim împreună.

Constatându-se că avem un număr considerabil din acel neam ce își zice „ales", care profitând de superioritatea materială câștigată în urma privilegiilor avute față de noi în fostele State dușmane și mai ales în decursul războiului — care avea tendințe de a-și asigura conducerea economică și politică a țării noastre, internaționalizându-o, fapt, care ne-ar așeza pe noi făuritorii acestui Stat și băștinașii acestui pământ în inferioritate, ba devenind poate cu timpul servi unor paraziți invadați aici peste noi... un fior de neliniște și de îngrijorare a cuprins întreg corpul Neamului Românesc... care s'a manifestat întâi prin mișcarea tineretului nostru — studențimea universitară.

Dar această mișcare eminamente națională apucată numai într'o direcție, — după părerea noastră a fost întârziată. — Incepută îndată după așezarea granițelor, ar fi dat de mult mai puține piedici și de mai puțini și mai slabi dușmani, și prin urmare cu sforțări mai mici ar fi putut aduce rezultate mari. Venită însă cu aceasta întârziere a dat de dușmani întăriți, organizați și încurajați prin slăbiciunea conducerii noastre, a guvernanților înămoliți în mocirla corupției și desordinei, care le servește tuturor ticăloșilor drept scut de apărare... Dacă în loc de dansurile, cari dealtfel erau prea firești — și serbările fără sfârșit în zidire neterminată, luam îndată măturoiul, cum au făcut toți vecinii — și apoi ne zăvoream bine ușile... iar în loc de certuri pentru ambițiuni deșerte, cari ne făcură să pierdem din vedere pe adevărații dușmani — unificam, după planul bine chibzuit al aleșilor neamului nostru, părțile bune din toate provinciile, înlăturând pe cele rele... dacă se punea fiecare om la locul său și acolo unde poate să desvolte mai multă și mai bună muncă pentru consolidarea Statutului, lăsându-se teren liber talentului și competinței... dacă în fine nu făceam ca soldații lacomi și nedisciplinați, cari în loc să-și urmărească dușmanii învinși, nedându-le răgaz pentru refacere, se împrăștie după pradă, compromițând frumoasa Victorie azi desigur n'am avea mișcarea studențească și tinerimea noastră cu profesorii lor ar putea să-și vadă liniștiți *numai* de studii...

Dacă însă pentru apărarea noastră națională n'am făcut destul de bine în vremuri potrivite — trebue să facem neamânat acuma, căci mai târziu va fi tot mai greu. Iar greșelile și păcatele să ni le coregem până nu se generalizează, până nu ne intră în ființă aducându-ne ca atâtor popoare mari — pieirea...

Nu este român adevărat, pe care să nu-l fi bucurat în sufletul său avântul și solidaritate tinerimei noastre. Căci tinerimea este inima Neamului, este sănătate și putere în trupul Neamului nostru.

Dar această mișcare națională pornită cu un sfânt avânt tineresc, are nevoie azi de o îndrumare în altă direcție; în care poate să ne aducă după împrejurările de astăzi cel mai mare folos Neamului și Țării noastre. Pentru ca toată mișcarea aceasta, — pe care nu o va putea înăbuși cu forța nici un guvern, căci este a neamului întreg — să poată aduce un folos real și grabnic țării, trebue să-și aibă în program înainte de toate: *reformarea moravurilor și stârpirea corupției din oficiile publice și viața publică și privată printr'un control sever, cu minte, la vreme exercitat și* **fără sfială**. Căci este cert, că paraziții de orice soiu invadează și sunt primejdioși numai acolo, unde-i imoralitate, corupție și desordine. Intr'un Stat unde domnește anarhia în administrație, unde corupția se plimbă fără rușinare prin toate oficiile până la miniștrii țării, acolo cele mai bune legi sunt batjocorite, cele mai aspre legi și ordine rămân neaplicate, decât doar față de nevoiașii țării. Intr'un asemenea stat apoi natural, că jidanul negustor, sau oricine altul cu banul câștigat pe ușor stăpânește tot, ajunge orice țintă; nu-i stă împotrivă nici lege, nici talent, nici pregătire. Poziția și averea ți-e asigurată numai până ce nu râvnește la ea cel ce are mai mulți bani și mai mare obrăznicie...

Mișcarea studențimei sau oricărei organizații naționale condusă în direcția salvării patriei noastre de asemenea nenorocire, ar opri cu siguranță importarea relelor moravuri și întrucât se găsesc, le va stârpi. Și sunt ferm convins, că ar avea concursul tuturor patrioților buni și sprijinul cârmuirii, putând fi socotită ca o armată de salvare, luptând împotriva unui dușman intern, ce atacă inima Țării și a Neamului. La o astfel de mișcare condusă cu înțelepciune, s'ar alătura neamul întreg și ar trebui să aibă simpatia tuturor fiilor onești și iubitori de ordine, cinste și legalitate ai patriei comune și ca rezultat stabilirea ordinei, dreptății și legalității în țară; asigurarea unui trai mulțumit pentru toți cetățenii muncitori, cinstiți — și validitarea pe toate terenele ale adevăratelor valori și forțe ale Națiunii. După aceste n'ar mai fi primejdia parasitismului, căci într'o casă, în care este ordine și curățenie nu sunt parasiți...

Dar am fi scutiți desigur și de nenorocirea de a putea ajunge la cârmă un guvern, care nesocotește legile moralității și voința țării... care decorează și aduce ca pildă de imitat: pe trădători, renegați, falsificatori și pe toți câți au dovedit acelui guvern, că sunt în stare pentru o slujbă, în care li se dă mână liberă de a se îmbogăți repede, să săvârșească orice crimă. Și n'ar mai stăpâni parasiții și uneltele de ieri ale dușmanilor noștri, ci aceia cari au pus în orice chip o pietricică cât de mică la clădirea Statului nostru...

Oricât s'ar crede de greu acest lucru — tot trebue să se facă odată, dacă vrem să fie a noastră țara. Căci până acum drept vorbind numai hotarele sunt ale noastre și vor rămânea ale noastre de veci, despre aceasta nu purtăm grijă mare, dar ce-i dinlăuntrul hotarelor, încă nu; și dacă nu ne vom păzi bine și din bună vreme — poate să nici nu fie al nostru, al românilor, numai amarul. Apoi de asta e bine să ne temem și să ne *apărăm*.

Şi credem că avem tot dreptul să ne apărăm împotriva oricui şi oricărui tratat ori neam din lume, ca poporul băştinaş de pe acest pământ, ale cărui rădăcini nu se pot scoate de aici, căci şi dacă Tata ni-a venit dela Roma, dar Mama ni-e de aici de când e lumea.

Nu vrem ca România-Mare să fie paradisul păcătoşilor!!

Stârpirea corupţiei, goana împotriva păcătoşilor de orice neam — să ne fie ţinta!... Căci curăţită ţara de aceste năpaste — nu ne mai temem de concurenţa străinilor pe nici un teren...

La aceasta ţintă se poate ajunge numai printr'un control sever şi continu şi prin formarea unei opinii publice sănătoase, care trebue să înceapă!

Ioan Deleu

Puhoiul jidovesc

„Noi dacă nu vom lupta contra elementului jidovesc vom peri ca naţiune“
V. Conta

Stăm în faţa unui mare pericol, care tinde la desmembrarea, exploatarea şi subjugarea totală a ţării noastre. Acest pericol intern care ne ameninţă tot mai tare din zi în zi — în propria noastră ţară — este puhoiul jidovesc. De aceia chestiunea jidovească în România-Mare nu mai trebuie privită azi cu ochi nepăsători şi considerată ca un basm, ci trebuie studiată cum se află în realitate: un pericol de moarte pentru naţiunea românească.

Căci a vedea în jidanii din ţara noastră nişte cetăţeni oneşti, cinstiţi şi iubitori de pământul pe care-l locuiesc (dar nu-l iubesc) — după cum caută ziarele jidoveşti să-i arate — este mai mult decât o îmbătare cu apă rece, este o utopie. Pentrucă ei se vor ţinea şi pe mai departe de rugăciunea lor: *„O Doamne, desrădăcinează, surpă, dărâmă şi nimiceşte pe toţi neovreii“*, atât doar schimbă — în rugăciunea lor — că în loc de „neovrei“ zic români; căutând prin toate mijloacele imorale să facă din români, adevăraţi „robi moderni“. Şi drumul spre această robie ne este pregătit, ba am şi început a merge cu paşi grăbiţi pe acest drum semănat cu spini pentru cei mai mulţi, iar pentru unii cu flori ca să nu observe aceşti din urmă — cari au puterea de a dispune asupra celorlalţi — prăpăstia ce aşteaptă înghiţirea neamului românesc. Dzeu însă nu lasă ca un popor atât de moral, blând şi credincios, să meargă mai departe pe drumul Golgotei şi de aceia i-au trimis conducătorii ca A. C. Cuza, Paulescu, Cătuneanu, părintele Moţa dela Orăştie şi alţi mulţi . . . mulţi, cari prin scrisul lor şi prin jertfa ce o aduc pe altarul patriei lor sunt ca nişte luceferi iviţi — la timp, pe cerul noros al României, arătând drumul ce duce la mântuire. Glasul lor a fost înţeles, românii încep a-i urma, iar negura începe să se risipească şi planul infernal al jidanilor îşi pierde tot mai mult din putinţa realizării.

Sunt totuş unii, cari îmbătaţi de otrava jidovească, caută prin toate mijloacele să înăbuşească aceasta pornire românească şi naţională-creştină. Motivul lor este acela, pe care presa jidovească zi de zi îl spune sub alte şi alte forme: discreditarea în faţa Europei. Neputinţa căpătarii unui împrumut, deprecierea valutei şi starea economică cam grea cu care avem de luptat în urma războiului, jidanii — şi românii din serviciul lor cari şi-au vândut sufletul — o pun pe seama antisemitismului ce domneşte astăzi în România. Auziţi fraţi români! Jidanii strigă în gură mare, că sunt persecutaţi în România şi nu mai e chip să trăiască aici din cauza unor români numiţi „antisemiţi“; şi totuş nu pleacă nici unul în Palestina sau în alte ţări, ba din contra năpădesc din toate ţările în România, pe care o defăimează prin — anumita lor presă — în faţa Statelor europene.

Vedeţi, unde am ajuns dlor, cari vedeţi în jidani nişte sfinţi, mulţumită slăbiciunei voastre de a tolera ori şi ce acestor lifte. Căci astăzi să ne întrebăm ce este în mâna jidanilor este un „non sens“. Ce nu este în mâna lor, aceia da, mai putem zice. Nu există român care să se gândească la viitorul ţării sale cât de puţin, fără să steie uimit văzând progresul şi influinţa ce şi-au acaparat-o jidanii în timpurile din urmă în România-Mare. Comerciul, industria, finanţele, bursa suni astăzi cu desăvârşire în mâinile jidanilor. Palatele cele mai frumoase din oraşele româneşti (durere, numai cu numele) sunt ale jidanilor. Posturile de profesori, advocaţi, judecători, deputaţi, etc. sunt ocupate de jidani. Ei s'au cocoţat până chiar şi în fotoliurile ministeriale. Presa jidovească este mult mai puternică decât cea naţională. Ba şi proprietatea de pământ a început să ajungă în mâinile lor, dupăce munţii ni i-au despoiat de materialul lemnos. Şi când toate acestea sunt în mâinile lor, mai putem sta nepăsători şi fără a ne pune întrebarea cine stăpâneşte astăzi România-Mare, românii sau jidanii? Ei o stăpânesc şi tot ei sbeară ca din gura şarpelui că sunt nedreptăţiţi. De aici se văd apucăturile lor.

I-a caracterizat foarte bine Eszterházy în interpelarea ce a făcut-o în plin parlament ministrului de interne şi care este cam următoarea: *„Fiecare din aceştia (jidan) înainte de toate este jidan, în al doilea rând mozaic, în al treilea izraelit, după aceia hebreu, apoi democrat şi numai pe urmă ungur“.*

Aşa au fost ei totdeauna şi aşa au să fie până când sentimentul naţional nu se va contopi cu antisemitismul, vorba lui Firmin Faure „Antisemitismul este naţionalismul integral“. Dar de acum înainte să nu creadă că o să mai poată face ce vreau în ţara noastră, făurită de români şi nu de jidani.

Astăzi, reptila jidovească o cunoaşte toată lumea şi în decursul războiului mondial s'a văzut politica jidovească pe faţă, aşa că curentul antisemit — astăzi — este general. Va veni timpul când criza morală se va sfârşi şi atunci banii sunători cari sunt în mâinile jidanilor nu vor mai avea puterea de azi.

Am avut multe idealuri, am suferit mult până la îndeplinirea lor; mai avem însă unul la care trebuie să ne gândim astăzi mai mult şi acesta este curăţirea României de jidani. Alăturaţi-vă deci, români din toate unghiurile ţării în jurul steagului „naţional-creştin“ ca să ne păzim moşia şi plaiurile străbune căci numai aşa:

„ . . . viaţa noastră
Precum râul cristalin
Se va scurge limpezită
De otravă şi venin“.

Pârvu Leontin

Cuvinte pentru drum

— In preajma vacanței de vară. —

S'a auzit în timpul din urmă spunându-se din diferite părți, și bine și rău intenționate: *„studențimea și-a făcut datoria deschizând ochii țării asupra grozăviei pericolului jidovesc, e rândul altora să continue mișcarea începută acum trei ani de studențime“.*

E o credință greșită aceasta și socotim ca o mare primejdie răspândirea ei eventuală chiar în rândurile studențimei.

Sursa de unde a pornit pare-se a fi aparenta acalmie din orașele universitare, datorită faptului că studenții s'au pregătit de examene în ultimul timp, dovedind astfel că nu neglijează nici cartea, cum lăsa să se bănuească, presa „democrată“ din str. Sărindar.

*

O mare răspundere apasă și mai mult pe umerii studențimei, tocmai în aceste luni de vară. Departe de-aș fi făcut datoria, deabea acum începe pentru studențime răspunderea. Nu este sat în Ardeal și desigur că în toată țara, care să nu fie reprezentat cel puțin printr'un „ficior“ al său, în cel mai înalt așezământ de cultură, care este Universitatea. E și frumoasă ca simbol al culturii naționale, această reprezentare a satelor în viața culturală a țării, și e în acelaș timp o latură a democrației, așa cum este, iar nu cum o trâmbițează inconștienții și vânduții, puși în slujba internaționalismului sovietic, de sub steaua cu șase colțuri a lui Israel.

Lupta contra invaziei jidovești, predicată 40 ani în șir de marele apostol al naționalismului integral, profesorul A. C. Cuza dela Iași și-a ajuns culmile prin mișcarea studențimei creștine, reprezentând satele românești, în contra puhoiului semit, ce încerca, prin supremație culturală, să acapareze conducerea țării.

Studențimea rămâne armata de elită a acestei lupte, care, nădăjduim, este pe sfârșite. Studentul trebue să fie conștient că îndeplinește un rol bine definit în această luptă pentru salvarea țării. El este asemenea unei rotițe dintr'o mare mașinărie și dacă nu-și face pe deplin datoria, amenință cu stagnarea întregului organism.

*

Am spus că în fiecare sat se află cel puțin un student, un pioner al luptei național-creștine și un vestitor al izbândei ce nu va mai întârzia mult. Are trei luni de zile libere înaintea sa. Ce nu poate face cu voință, un intelectual, dublat de vigoarea tinereții în acest răstimp! Și dacă nu face nimic (se întâmplă din nefericire și aceasta) nu dovedește el o inconștiență, ce nu se poate califica?

Vor întreba unii: ce să facem?

Ne-am gândit la această întrebare și n'avem decât un singur răspuns: pregătiți satele pentru lupta legală ce o vom da în curând!

Arătați, dacă se mai găsește pe alocuri cineva, care să nu știe, în ce constă pericolul jidovesc. Vorbiți sătenilor despre organizațiile naționaliste de sub conducerea dlui profesor Cuza și a altor profesori universitari și bărbați de seamă din toată țara. Dați pilde, înși-vă, de purtare morală și creștinească și deschideți ochii oamenilor asupra primejdiei alcoolismului și boalelor sociale. Invățați satele să aibă încredere în cooperație și îndemnați elementele bune spre comerț și industrie, ca să avem ce pune în loc, când vom fi dat afară pe jidani.

Intipăriți mai ales în mintea alegătorilor să nu dea ascultare acelora cari vin să le ceară votul, fără ca să le vorbească răspicat despre primejdia jidovească și fără ca să se lege în fața lor, că vor lupta în Parlament pentru aducerea legilor de izgonire a tuturor jidanilor din țară, nu numai a celor veniți în ultimul timp.

*

Acestea ar fi pe scurt câteva din îndatoririle studentului în timpul vacanței. Trebue să se convingă fiecare, că *el este răspunzător* de neîndeplinirea lor. *Răspunzător* în fața istoriei și a viitorului.

V'ați făcut datoria în Universitate și față de voi înși-vă.

Porniți acum la muncă pentru izbânda marei cauze creștine și naționale!

Ioan Istrate

Un act de dreptate

In momentul când încheiem revista, primim dela București știrea, lipsită de alte amănunte, că publicul românesc din București a zădărnicit conferința ce urma s'o țină „Despre democrație“ secretarul general al „Ligii drepturilor omului“ dl Henri Guernut.

Avem și noi în țară o sucursală a acestei organizațiuni. Ar fi deajuns să spunem numai că președintele din România a acestei „Ligi a drepturilor omului“ este dl Costa-Foru. Cine are urechi de auzit, să înțeleagă. Totuș ne simțim datori să reamintim că această sucursală a „democrației internaționale“ a găsit întotdeauna cuvinte de protest pentru tratamentul „neomenos“ al lui Max Goldstein și a celorlalți asasini comuniști, dar nu s'a ridicat o singură dată când studenții români erau brutalizați sau zăceau între viață și moarte în greva foamei. Toate calomniile se răspândeau cu ușurință în streinătate cu ajutorul acestei „oficine“ prezidată de dl Costaforu.

Zilele acestea a sosit în București ca să țină o conferință „despre democrație“ secretarul general al Ligei drepturilor omului. Cunoscând prostul credit de care se bucură membrii români ai acestei organizații și cum conferința era anunțată la „Fundația Carol“ cu discuții „contradictorii“ contrare regulamentului acestei instituții universitare, guvernul a interzis conferința în acest local, permițându-se pentru a doua zi în sala „Sindicatului ziariștilor“.

Nu vom mai aminti aici, protestele presei „democrate“ jidovești și moțiunile de protest ale „umanitariștilor“, cari în treacăt fie zis, au tăcut chitic, când s'a interzis conferințele „Acțiunii Românești“ și când s'au suspendat atâtea publicații naționaliste.

Din partea publicului românesc, cunoscutul luptător naționalist avocatul Alexandru Bacaloglu, a luat cuvântul și-a cerut oaspetelui francez să găsească câteva cuvinte de înfierare a calomniilor ce se debitează în streinătate contra țării.

S'a produs cu acest prilej o aprobare aproape unanimă a publicului românesc conștient din sală, ceeace a determinat pe secretarul Ligii drepturilor omului, să-și găsească prezența de prisos și să plece înconjurat de amicii săi: Costaforu, D. Dobrescu, Dr. Lupu, Magearu, etc. ejusdem farinae.

Nunta lui Codreanu

A fost ca la 100.000 oameni, 2140 cară şi căruţe. S'au primit numeroase daruri şi 1700 telegrame de felicitare.

După înălţătoarea demonstraţie naţională dela Turnu-Severin, fiorul de însufleţire românească s'a strămutat în celălalt capăt al ţării la Focşani, unde s'a celebrat, Duminecă 14 Iunie, nunta lui Corneliu Codreanu.

A fost o nuntă ca în poveşti, deşi guvernul încerca să-i strice caracterul de sărbătoare naţională prin provocări fără rost, secundat de presa jidovească, ce vărsa şiroae de venin. Lăsăm să urmeze, după „Libertatea" foaia părintelui I. Moţa din Orăştie, un scurt fragment asupra acestei manifestaţii româneşti:

„Duminecă dimineaţa pe strada de frunte „Cuza-Vodă" era un şir nesfârşit de cară, venite din tot ţinutul ca să se înşirue în convoiul de nuntă ce avea să pornească din oraş spre „Crâng"-ul din marginea oraşului, unde avea să fie cununia.

Pe la ora 10, minunatul alaiu a plecat: In capul convoiului mergea un student în costum, ducând, drept steag ce spune cine-s cei ce îl urmează, o „Svastică" (cruce cu vârfurile încârligate, semnul luptătorilor creştini împotriva vrăşmaşilor creştinităţii). Svastica era făcută din crengi de brad şi flori. După el un roi de „colăceri" călăraşi, flăcăi inimoşi veniţi dela sate, apoi mirele călare pe un mândru cal alb, — aşa ca la străbunele alaiuri de nuntă. După el carul miresei, în care venea mireasa înconjurată de mai multe surori de mireasă, toate în costume, şi câţiva nuni în frunte cu dnul Cuza. Apoi şirul nesfârşit de cară, cu ceilalţi nuni şi nuntaşi, cu steaguri, cu svastici, cu flori şi cu mai multă voe bună şi suflete înălţate. S'au numărat 2140 cară şi căruţe. Carăle erau trase de boi ce purtau între coarne svastici de verdeaţă; printre ele trăsuri cu cai neastâmpăraţi şi automobile mergând la pas, toate în cununi şi flori, de părea un râu de flori ce curge viu pe largul drum. In trei rânduri alăturea, mergeau pe drum! Totuşi atât era de lung convoiul, că atunci când capul lui ajunsese în „Crâng", la patru kilometri dela marginea oraşului, capătul celalalt era încă tot în oraş. Şi lume multă pe uliţi, strigând să trăiască mirele şi mireasa şi toţi cei împreună luptători cu el!

In Crâng aşteptau 9 preoţi, pe un podiu înălţat anume. Mirele, coborât de pe cal şi mireasa din car, s'au întâlnit aci şi s'a început slujba. Ca nuni mai apropiaţi şi conducători au fost: dl prof. Cuza cu dna Niculescu, General Macridescu cu dna, prof. Dr. Şumuleanu cu dna, apoi dl Caras, fost întâi-jurat la Focşani şi dl Calotă, fost întâi-jurat la Turnu-Severin, iar dl Vasile Vasilache în numele oraşului Focşani şi a jud. Mehedinţi şi alţii. Slujba a fost frumoasă şi înălţătoare. Când s'a început cântarea lui „Isaia dănţueşte", lumea a izbucnit în „Ura!", „Trăiască!", iar Fanfara (muzica) Arcaşilor din Bucovina, a sunat frumos şi dulce „Rugăciunea"... ascultată cu evlavie de toată lumea adunată.

*

S'au primit daruri frumoase şi bogate. Au sosit deasemenea peste 1700 telegrame de felicitare. Şi câte vor fi fost oprite de autorităţi!

Alcoolismul în România

Sub acest titlu a apărut de curând în Cluj la editura „Cartea Românească" un studiu foarte interesant şi convingător asupra celui mai greu flagel ce bântue ţara întreagă, alături de lepra jidovească cu a cărei existenţă stă în strânsă legătură. Autorul este cunoscutul profesor dela Universitatea din Cluj Dr. Dan Rădulescu. In prefaţă indicând scopul lucrării, scrie aceste cuvinte: „Aceasta broşură se adresează ca un apel de luptă tuturor celor care simt sau au datoria de a purta grije de ziua de mâine şi de viitorul neamului românesc şi al copiilor noştri. Ea se adresează mai cu seamă următorilor factori de guvern, oficial şi direct răspunzători, ca o somaţiune de a lua cunoştinţă şi de a-şi spune oficial cuvântul greu de răspunderi în această chestiune şi anume: dlui Ministru al Sănătăţii publice N. Săveanu, dlui Ministru de finanţe Brătianu, dlui Secretar general al Ministerului Sănătăţii publice, inimosului meu coleg profesor Dr. Titu Gane, dlui director al higienii sociale Dr. Popp, dlui director general Brătescu din Ministerul de finanţe şi în fine tuturor celor cari cu răspundere şi influenţă pot decide în bine sau în rău".

Dacă distinsul autor se îndreaptă cu drept cuvânt către factorii politici şi oficiali actuali spre a-i lumina ca specialist într'o chestiune de importanţă naţională, el, ridicându-se mai sus de trecătoare contingenţe politice, a înţeles să închine fructul muncii lui desinteresate, copt la căldura iubirii de ţară, să-l închine aceluia, care prin poziţia lui stă deasupra tuturor frământărilor omeneşti cu sufletul îndreptat, precum a dovedit, către idealul înălţării acestui neam, a înţeles să-l închine S. S. Patriarhului Miron Cristea prin următoarele alese cuvinte:

> „Inchin Sanctităţii Sale primului Patriarh al românilor, acest modest studiu al mijloacelor tehnice de luptă împotriva alcoolismului, nu numai fiindcă Sanctitatea Sa cu autoritatea supremei căpetenii a unei Biserici a ridicat din vreme glasul şi a chemat la luptă împotriva acestei primejdii naţionale, dar şi fiindcă în perindarea partidelor şi şuvoiul patimelor mărunte Sanctitatea Sa, mereu deasupra şi în afara frământărilor, mereu la locul său de frunte alături de guvernanţii cari se succed va avea putinţa să sfătuiască şi să îndrepte mai bine şi mai eficace decât ori care altul.
>
> Fie ca aceasta contribuţie tehnică să-i slujească măcar cât de puţin în nobila luptă, pe care o duce şi la care îndeamnă pe oamenii de bine".

INFORMAŢIUNI

Aniversarea liceului din Braşov

Liceul „Andrei Şaguna“ din Braşov îşi serbează 75 de ani de glorioasă existenţă. Intreaga suflare românească ia parte cu recunoştinţă la această serbare aducând prinosul său de adâncă veneraţie marilor înaintaşi.

Infiinţarea lui, înainte cu şaptezeci şi cinci de ani e, in primul rând, o dovadă neperitoare de grijirea pe care biserica românească a purtat-o în trecut pentru educarea neamului şi propăşirea lui culturală. După cum biserica română unită, în împrejurările mai favorabile pentru ea din veacul al 18-lea, a socotit de întâia datorie înfiinţarea celor dintâi şcoli secundare în Ardeal, aşa biserica ortodoxă, îndată ce a ajuns la independenţă şi libertate, şi-a ţinut de o datorie naţională să întemeieze noui aşezăminte de cultură. Liceul jubilar din Braşov şi-a deschis porţile sub protecţia bisericii ortodoxe române, ajungând în scurtă vreme institutul fruntaş de cultură care a fost în tot decursul celor 75 ani de existenţă.

Liceul „Andrei Şaguna“ a fost o instituţie pe cât de românească pe atât de creştină. Generaţii întregi de profesori şi elevi au trăit în acea atmosferă curată de moralitate, care întăreşte sufletele şi pregăteşte pentru luptă.

Cu prilejul acestui frumos jubileu, nu putem ura bătrânului liceu din Braşov decât să meargă înainte pe calea tradiţiei păstrând aceiaş ţinută creştinească, ce ne trebue azi mai mult decât oricând.

Pentru membrii propagandiştii. *Cum era şi de aşteptat, la apelul din numărul trecut al revistei a răspuns un mare număr de cititori oferindu-se să stea în serviciul propagandei pentru isbânda marei cauze naţional-creştine.*

Toţi cei, cari au trimis buletinul personal să aibă răbdare. Vor primi cu toţii instrucţiile necesare. Materialul necesar acestei importante activităţi este în curs de pregătire şi deabia în luna August se va putea începe munca sistematică. Până atunci se vor da fiecăruia indicaţiuni generale pentru pregătirea terenului.

Rugăm stăruitor ca buletinul personal să fie întovărăşit şi de câte o scrisoare mai amănunţită în care să se dea diferite informaţiuni şi dări de seamă ce-ar interesa.

Reamintim încă odată: prima îndatorire a membrului propagandist este să trimită corespondenţe locale pentru revistă şi să se intereseze de plasarea publicaţiilor cu caracter naţional-creştin.

Felicitări meritate, dar nedorite. Bătrânul inconştient din slujba internaţionalismului jidovesc a avut zilele trecute o surpriză, pe cât de plăcută, pe atât de penibilă. Tocmai în timpul când făcea pe smeritul şi căuta să dea un senz, ridicolei sale apariţii din procesul dela Focşani şi tocmai când căuta texte din Evanghelie ca să explice iubirea sa de oameni, din paradisul de peste Nistru i-a sosit un plocon, care a dărâmat, tot ce clădise cu atâta migăleală pentru naivi. Ploconul constă din această telegramă de felicitare:

roumanie bucarest COSTAFORU
Varşovia

No. 73 exp. aleia patriarhiei 3 bucarest, *moscou* 116188 15 20 40 — Pologne — Presedinţia biroului international juridic în numele advocaţilor diferitelor tzări vă exprimă sentimentul sau de recunoştintză pentru strălucita şi curagioasa aparare a militanţilor romaniei muncitoare.

Suntem încredintzatzi, că *în procesul organizat de Sigurantza contra celor 500 tzrani din Tatarbunar* vetzi lua masurile de aparare necesare spre a salva viatza acestor jertfe nevinovate ale nemai pomenitei terrorii administrative din Basarabia.

Preşedintele biroului internaţional juridic saluta cu caldura în persoana dv pe totzi reprezentantzi curagioşi şi cinstitz ai intelectualitătzi româneşti punct.

Cu salutări colegiale preşedinţia biuroului internaţional juridic“.

Şi dta, care spuneai, dle Costaforu, că n'ai nicio legătură cu simpatiile de peste Nistru.

Intenţii jidoveşti zădărnicite. O nouă încercare de camuflare jidovească a fost zădărnicită de curând înaintea secţiunii a doua a Curţii de Apel din Bucureşti. In ziua de 2 Iunie a. c., erau citaţi înaintea acestei instanţe dl doctor Teodor Floru şi dl Leon Feldmann, urmând a se judeca contestaţia celui dintâiu la cererea de schimbarea numelui făcută de cel din urmă. Cazul s'ar părea, la prima vedere, obişnuit şi „liberpansorii“ n'ar găsi, în acest pretins act de devotament către Patrie al dlui Feldmann, nimic care să oprească pe judecători a permite această schimbare de nume. Cu toate aceste, dezbaterea a fost mai interesantă decât s'ar putea crede. Dl Leon Feldmann, în calitate de director al contabilităţii Băncii Blank, apăruse în instanţă înconjurat de avocaţii Contenciosului Băncii, în număr de trei, care au susţinut, cu citate şi jurisprudenţe streine — parc'arfi fost vorba de cine ştie ce! — necesitatea, desigur imperioasă pentru interesele concetăţeanului lor — a înlocuirii numelui de Feldmann, prin acela de Floru. Dl doctor Floru, cunoscutul şi distinsul medic din Bucureşti, era asistat de dl avocat Mircea Djuvara, a cărui elocventă apărare a adus respingerea cererii făcute de Feldmannul lui Blank. Se ştie, că dl doctor Floru este membrul unei familii, din care fac parte mai mulţi preoţi venerabili şi care, prin aceasta, este păstrătoarea unei tradiţii religioase creştine, de care nu streinii de neam se pot atinge. Hotărârea Curţii să fie dar o înştiinţare pentru Feldmanii Băncilor jidoveşti, care cred, că prin echivocuri de nume căutate înadins pentru a putea trâmbiţa în lume „asimilarea“, li este permis a împrumuta, spre folosul numai al lor, numele familiilor vechi româneşti, care din generaţie în generaţie, onorează, prin munca lor şi prin cultura lor, ţara şi neamul nostru.

Veşti triste. Primim dela un corespondent ocazional aceste veşti triste:

Cu ocazia unei excursii întreprinsă pe valea Mureşului, am avut ocazia să azist la o frumoasă şi însufleţitoare serbare românească aranjată de învăţătorii şi învăţătoarele din Topliţa-Română cu ocazia conferinţei învăţătorilor din întreg judeţul (Mureş-Turda).

Insă durere, intenţiile rele au predominat pe cele bune. Un domn învăţător al cărui nume deocamdată îl trecem sub tăcere, a avut îndrăsneala să meargă până acolo cu dragostea dsale faţă de jidani încât să aşeze în primul rând numai pui de jidan cu perciuni până aproape de piept, distribuindu-le rolurile cele mai însemnate, iar pe copii români (şi maghiari) i-a umilit aşezându-i la spatele perciunaţilor.

Mă întreb de ce sentimente vibra inima acelor micuţi, văzându-se ascunşi după spatele jidanilor, şi cu ce durere în suflet au privit şi asistat părinţii lor la acea producţie dejositoare pentru ei, pentru scumpii lor micuţi şi pentru ţară.

(Doru P. Ş.)

Obiceiul jidanului. La trenul 101, din ziua de 3 Aprilie, a fost prins de către impegatul Arghir, un jidan, care se ocupa cu traficul de mărfuri Galatz—Vaslui, sustrăgându-se dela plata reglementară. Jidanul a încercat ca să mituiască pe dl Arghir, care ca un bun român şi om al datoriei ce este a refuzat net. Fiind condus la dl şef al staţiei

Corciovescu a fost amendat cu suma de 10.000 lei. Jidanul nefiind supraveghiat a fugit în oraş, venind cu tartorul jidanilor din Vaslui, anume Weinstein, un îmbogăţit de pe pielea românilor, deoarece are moară şi jupoae lumea cum îi place, cumpărând cu 5 lei kg. făină şi vânzând'o cu 25 lei kg., a intervenit pe lângă dl şef al staţiei ca să-l ierte, spunând că este om sărac şi multe alte minciuni. Dl şef s'a lăsat înduplecat reducând pedeapsa la 3000 lei amendă.

Insă fiindcă dl Arghir l-a predat în staţie, şi n'a primit banii oferiţi de jidan, a fost ameninţat că va fi mutat în 24 ore, de Weinstein, pentrucă şi-a făcut datoria conştiincios.

Nu avem cuvinte de laudă pentru felul cum înţelege dl Arghir a-şi face datoria şi înfierăm gestul jidanului obraznic şi rugăm a se lua măsuri ca astfel de perciunaţi, să nu mai îndrăsnească aşa ceva.

Cine ajută pe jidani. Un „român" venit probabil din Galiţia pe aceste plaiuri încearcă zădarnic să-şi procure actele de a-şi clarifica situaţia sa dubioasă de cetăţean „rumun". Este jidanul Fraenkel Hermann.

După ce nu a reuşit nicăiri să-şi câştige un certificat, s'a adresat Casei Cercuale a Asig. Soc. Cluj cu o cerere de a i se elibera din partea Casei Cerc. Cluj o adeverinţă că el a fost membru asigurat din anul 1915, în baza cărui certificat să poată dobândi dreptul de cetăţean român. Cu toate că evidenţele Casei Cerc. din anul 1915, numai există, totuşi jidanul a primit ce a dorit.

Oricine poate controla. registrul de Intrare al Casei Cerc. Cluj la No. 1886 din 27 Mai şi va afla dovada acestui fapt.

Spre pildă celor zeloşi. In ziua de 31 Martie a avut loc la Judecătoria de Ocol I. Vaslui, procesul intentat de tânărul Mihailescu Cassian subcomisarului Huţanu Petru, pentru abuz de putere. Iată faptele, care i se impută susnumitului subcomisar abuziv: în ziua de 28 Febr., tânărul Mihailescu primind cu trenul şi având de vânzare revista „România Intregită" şi ziarul „Libertatea" a fost lovit şi arestat, fără nici un ordin de către subcomisar; fiind dat în judecată, subcomisarul a fost condamnat la 200 lei amendă şi 1 leu despăgubiri civile.

Sentinţa a fost cât se poate de indulgentă faţă de un nemernic, dar care poate servi ca lecţie şi la alţii.

Intreprinderile evreeşti şi românii. Fără comentar publicăm conspectul românilor membrii în consiliile de administraţie a întreprinderilor evreeşti.

1. La „Codrul Maramureşan" societate pentru exploatarea lemnelor sunt în consiliul de administraţie alături de fraţii Wiezel, dr Mihályi Petru, dr Mihályi Florentin, Hodor Victor şi dr Paul Cziplea.

2. La fabrica de mobile din Sighet: Mihályi Găvrilă prefect, dr Mihályi Petru, Victor Hodor, dr Paul Cziplea.

3. La fabrica de perii: Victor Hodor, Mihályi Petru.

4. La fabrica de piele a lui Perl Volf: Mihályi Petru, dr Petru Groza, S. Nedici, Rusu-Abrudeanu, Victor Hodor.

5. La „Banca Economică" Petru Mihályi, Flaviu Jurca şi Dunca Ştefan.

6. La Banca Marmaţia a lui Feldmann şi Paszternált: preşedinte Victor Hodor, dr Paul Cziplea, dr Ioan Raliuc. Ultima întreprindere avuse un capital social de 500.000 lei, unde judeţul a depus din fonduri 1.000,000 lei, cari falimentând banca sunt perduţi. Institutul românesc „Maramureşana" — sigur nu e părtinit de aceşti români jidoviţi, cari aduc grave prejudiţii intereselor româneşti.

Evreii în Maramureş. Sub acest titlu, ziarul „Patria" din Cluj publică următoarele:

„Ca urmare logică a situaţiei privilegiate sub liberali, evreii din judeţ au înfiinţat „Banca Populară Evreiască" din Sighet, cu un capital de 10 milioane lei şi cu tendinţe economice confesionale accentuate, cari pot fi fatale pentru românii lipsiţi de o serioasă organizare economică. O bună parte a capitalului semnat e al evreilor emigraţi la America şi a soceietăţii „Ioint", care promite şi depuneri în sumă de jumătate milion dolari. Fiind Maramureşul pământul făgăduinţei — atacul financiar se desfăşoară pentru ocupanţi în momentele cele mai priincioase, când dispun de întreg aparatul Statului şi de puterea administraţiei, care cu o lună mai înainte solicita fuzionarea băncei „Maramureşana" cu banca evreiască „Közgazdagsàgi bank" din Sighet. După statute banca cu caracter pronunţat naţional-evreiesc va credita exclusiv evreilor cu maximum 12%, prin care filantropie va alimenta cu parale uzura şi uzurarii dela spate sporind beneficiul parazitarilor şi întărind situaţia exploatatorilor.

Acţiunea aceasta va rezulta deposedarea proprietarilor, sporirea mijloacelor de acaparare şi aservire economică a românilor. Pericolul zace în inconştienţa factorilor conducători, cari nu înţeleg situaţia şi în nepăsarea celor din Bucureşti, cari în provincii caută vacile bune de muls, iar capitalul românesc îl categorisesc după culoarea politică, încât nici spera nu putem o concentrare a forţelor locale economice.

La sate uzura e 80—120%, astfel că existenţa uzurarilor susţinuţi de ideia şi solidarismul naţional evreesc e asigurată, iar sionismul efectiv ca emigrări la Palestina e o fată morgană pentru orbirea românilor. Evreii din Maramureş se pun pe cuceriri şi nu se gândesc la altă patrie mai bună".

*

Ne bucurăm când găsim asemenea recunoaştere a adevărului în ziarele româneşti. Totuş am vrea să punem o întrebare: ziarul „Patria" este organul unui partid politic. De ce nu declară ca principiu de program că ajungând la guvern va lua o atitudine făţişe contra acestui flagel, care nu este numai în Maramureş ci ameninţă să năpădească la fel întreaga ţară?

„Banca recunoştinţei". După procesul dela T. Severin, dl arhitect Remus Iliescu, fratele dlui avocat Paul Iliescu, şi un distins artist al concepţiei arhitectonice a luat iniţiativa construirii în parcul oraşului în care s'a judecat procesul, o bancă numită „a recunoştinţii", care să rămâe vecinică aducere aminte pentru severineni, din partea apărătorilor lui Codreanu. Pentru numărul viitor credem că vom putea da amănunte, în ce constă planul iniţiativei dlui Remus Iliescu.

Manuscrisele şi toate chestiunile privind redacţia se vor adresa secretarului de redacţie: Ioan Istrate, str. Regele Ferdinand 37. Chestiunile privind administraţia revistei se vor adresa dlui Simeon Mitea, str. Bob No. 7. Atragem atenţia să nu se facă nici un fel de plată, decât contra chitanţă semnată de dl Mitea.